

syksy 2020
teema: utopia

vain voisi koskettaa huippua tiipaista

...huuhtoa paljaaksi paljastaa altaaksi t **U**rkoosi tasainen aalto

lokin kaari kuin lähes **T**ulkoon

vuorotellen jotta voisi huuht **O**a jotta tasainen aalto voisi olla

(tutkimattomia ovat varauksettomuus ja **P**aljastamattomuus)

jotta voisi huuhtoa yl **I**tse aivan paljaaksi

kohina vaimenee voimistuu v **A**imenee voimistuu...

että voisi aivan kirkkaana kuvata kokonaisvaltaisesti

Tämä on Utopia.

John Lennon ja **Yoko Ono** perustivat vuonna 1973 imaginäärisen valtion nimeltä Nutopia, jonka lippu oli tyhjänvalkoinen. Valtiolla ei ollut lakeja, hallintoa, eikä pinta-alaa, itse asiassa ei mitään – se oli täysi antautuminen rakkaudelle ja rauhalle. Utopistisen valtion kansallislaulu ilmestyi Lennonin albumilla *Mind Games* (1973) ja koko kappale kaikessa mahtavuudessaan on neljä sekuntia hiljaisuutta.

Tämä on *Utopia*. Turun yliopiston kotimaisen kirjallisuuden ja yleisen kirjallisuustieteen ainejärjestö **Mimesis ry**:n julkaisu, jonka ensimmäisen numeron teema on utopia.

Eletään vuotta 2020. Tämä Utopia on hyvin todellinen: se on nautittavanasi nyt ja tästä eteenpäin.

Joel Suontama, päätoimittaja

Tietynlaiseksi utopistiseksi kansallislauluksi on muodostunut myös **Unto Monosen** luultavasti vuonna 1949 sanoittama tangoklassikko *Satumaa*. Tämän – tarun mukaan Turun yliopistossakin opiskelleen – muusikon kaihoisassa tekstissä tosi ja haaveet kietoutuvat toisiinsa, kiteyttäen kenties jotakin oleellista utopian luonteesta: “vaan siivetönnä en voi lentää / vanki olen maan / vaan aatoksen mi kauas entää / sinne käydä saan”.

Tai kiteyttäen jotakin oleellista sotien jälkeisen Suomen ilmapiiiristä nykyutopistia tavoittamatta. En tiedä. Siksi tämä, *Utopia* ensimmäinen laatuaan, näköala menneeseen, nykyiseen ja tulevaan.

Utopia 2020, olkaa hyvä!

Leevi Silanen,
avustava päätoimittaja

Sisällys

3 Tämä on Utopia
Joel Suontama & Leevi Silanen

7 Puheenjohtajalta
Vilja Välimäki

12 Hallitusesittely
Mimesis ry:n hallitus

20 Katoavasta maailmasta
Ennu Leiwo

25 Fuksiesittely
Mimesis ry:n fuksit 2020

32 Oi Prome!
Liisa Merivuori

Pääkirjoitus
Joel Suontama & Leevi Silanen **6**

Utopia
Jyrki Korpua **8**

Koulutuspoliittiset terveiset
Juuli Lappalainen &
Emilia Soramäki **17**

Lukukokemus: Sadanpäämies
Joel Suontama **24**

Elämästä ja Muusasta
Juha Väisänen **30**

Mimesis ry:n synty
Vilja Välimäki **34**

Runo: Avasin silmäni **37**

Petteri Parkkila

38 Scifin valtakunta:
Suomen scifilehdet

Shimo Suntila

Runo: Tuuli yskii **42**

Petteri Parkkila

43 Runo: Ikkuna
Matilda Kirvelä

Kirjekaveripalsta **44**

Rosaliina Kärkkäinen

46 Runo: utopia Vaikka
Joel Suontama

Utopia 1/2020

Julkaisija: Turun yliopiston
kotimaisen kirjallisuuden ja yleisen
kirjallisuustieteen ainejärjestö
Mimesis ry

Päätoimitus:

päätoimittaja Joel Suontama
avustava päätoimittaja Leevi Silanen

Toimitus:

Joel Suontama, Leevi Silanen,
Rosaliina Kärkkäinen & Matilda Kirvelä

Taitto:

Joel Suontama

Kannet:

Juuli Lappalainen

Painopaikka:

X-Copy, Turku

Painos:

60 kpl

Kuvien lähteet sijaitsevat lehden
takakannen sisäsivulla

Pääkirjoitus

Utopia on ainejärjestölehden nimeksi mielestämme varsin mainio. **Mimesis ry:n** jäsenistön ehdotuksista valittu nimi sopii lehden nimeämisen lisäksi ensimmäisen numeron teemaksi oivallisesti. Vuosi 2020 sopii utopian luomiseen oivallisesti.

Tyystin uuden ainejärjestölehden luominen on sekä upeaa että haastavaa. Tyhjästä ei tarvitse nyhjäistä, mutta on punnittava tarkasti, mitä vanhoista ainejärjestöperinteistä säilytetään ja mitkä saavat luovuttaa tilaa uuden syntymiselle. Me emme toki keskenään sitä päätä, mutta tässä vallakkaassa asemassa siihen on mahdollista vaikuttaa. Onkin aiheellista mainita äänneen pian edesmenevät kotimaisen kirjallisuuden ainejärjestö **Muusa ry** ja yleisen kirjallisuustieteen ainejärjestö **Prometheus ry**, joiden kultaisia perintöjä muistellaan onneksi vielä pitkään, kuten myös tässä numerossa.

Kirjallisuusaineiden järjestötoiminnan jatkajan ja uudistajan Mimesis ry:n ensimmäinen toimintavuosi on pian ohi. Tuore ainejärjestö voi hyvin nyt ja aktiivisten toimijoiden sekä utopioidemme avulla myös tulevaisuudessa. Vaikka kulunut syksy onkin pakottanut perinteisen ainejärjestötoiminnan luovimaan ja luovasti etsimään uusia muotoja, on paluu perinteisempään vielä edessä. Zoomailu ei ole ikuista.

Toisaalta mikä osallistuisikaan perinteiden luomiseen yhtä vahvasti kuin ainejärjestölehti. Tarjoamme jäsenille järjestöme puolesta ylpeänä lehden täynnä olemassa olevaa utopiaa ja utopistista olemassaoloa. Kukin kirjoitus kuitenkin itse määritellään näkökulmansa, käsitteensä ja utopiansa erikseen.

Päätoimittajat Joel ja Leevi

Puheen- johtajalta

Vilja Välimäki

Tervehdys mimesisläiset!

On suuri kunnia paitsi kirjoittaa kaikkien aikojen ensimmäinen Utopian puheenjohtajan palsta myös toimia kaikkien aikojen ensimmäisenä **Mimesis ry:n** puheenjohtajana. Mimesis ry perustettiin kesäkuussa 2020 ja ensimmäinen toimintavuosi lähestyy pian loppuaan. Aika on hujautanut ohi hetkessä!

Ensimmäisen **Utopian** teema, utopia, kytkeytyy mielessäni hyvin vahvasti Mimesiksen ensiaskeliin. Uuden järjestön perustaminen on väistämättä haaveiluprojekti, jossa olemme yrittäneet luoda omien haaveidemme yhdistystä niin hallinnon kuin toiminnan tasolla. Vaikka Mimesistä edeltäneiden kirjallisuusainejärjestöjen, **Muusa ry:n** ja **Prometheus ry:n**, yhteistyö sujui hienosti, syntyi Mimesis ry toiveesta tavoitella jotain vielä yhtenäisempää. Mimesis ry on utopia kirjallisuuden opiskelijoiden saumattomasta yhteisöstä, jossa pääainerajat hälvenevät. Lisäksi monta vuotta erilaisissa yhdistyksissä toimineelle uuden yhdistyksen perustaminen tarjosi mahdollisuuden utopistisille tavoitteille yhdistyksen hallinnosta, jossa kaikki asiat hoituisivat kerta kaikkiaan ennalta näkemättömän näppärästi.

Noh, lienee selvää, että aivan kaikki utopistiset kuvitelmat siitä, kuinka kaikki hoituisi aina ajallaan ja helposti eivät toteutuneet. Myös koronapandemia rajoitti omalta osaltaan visiota sen suhteen, mitä kaikkea yhdistyksen ensimmäisenä toimintasyksynä voitaisiin tehdä. Monilta osin utopia on kuitenkin myös toteutunut.

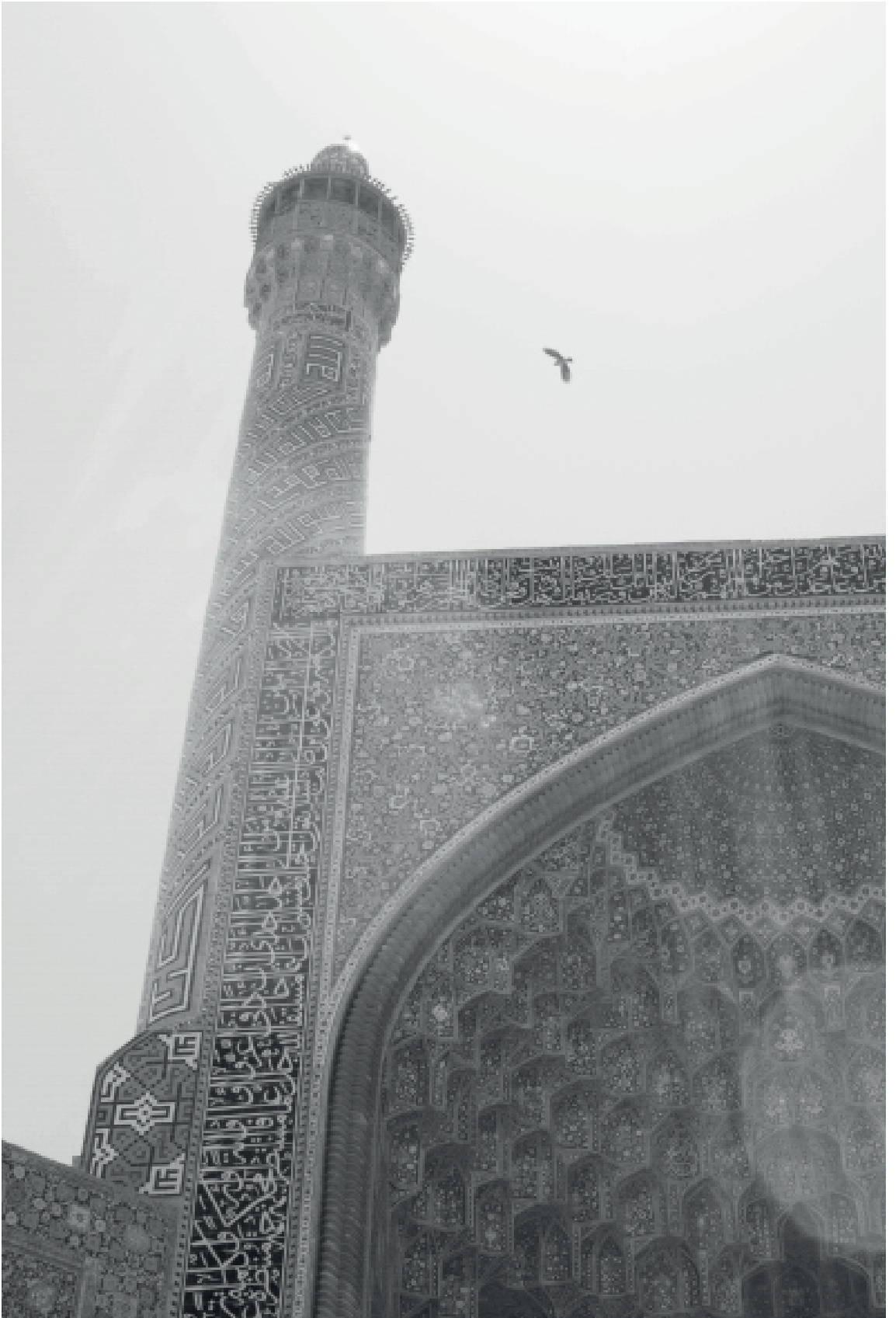

Monen vuoden jälkeen ensimmäisen vuoden opiskelijoiden pääainevalinnat eivät ole aiheuttaneet vanhemmille opiskelijoille juurikaan jännitystä, kun kaikki kuuluvat samaan järjestöön.

Yhdistystoiminta on kuitenkin ennen kaikkea jatkuvuuden utopiaa. Kaikkea ei voi tehdä valmiiksi reilussa puolessa vuodessa, vaan Mimesis ry:n kaikkien aikojen ensimmäinen hallitus on lähinnä valanut perustukset tulevien vuosien työlle. Tätä kirjoittaessani yhdistyksen syyskokous on vasta edessä, mutta toivotan jo täältä marraskuun toiselta viikolta lämpimät onnittelut Mimesis ry:n kaikkien aikojen toiselle hallitukselle.

Nyt me hallitustoiminnan jättävät voimme siirtyä vaalimaan sitä utopiaa, jossa Mimesis ry:n 10-vuotisjuhlassa kaikki on juuri niin tai oikeastaan vielä paremmin kuin me edes uskalsimme visioida. □

Malja haaveille ja jatkuvuudelle!

Utopia

Jyrki Korpua

Utopia on ihannemaa, kuvitteellinen täydellisyyden tyyssija, jonne ihmiskunta halajaa ja jonne jokainen kunnan filosofinen yksilö tähyilee. Oscar Wilde kirjoitti esseessään ”The Soul of Man under Socialism” (1891), että maailmankartta, josta utopiaa ei löydy ei ole edes vilkaisun arvoinen. Wilden mukaan ihmiskunta rantautuu utopiaan ja sen löydettyään suuntaa etsimään aina uutta, sillä edistys ei pysähdy yhteen utopiaan. ”Progress is the realisation of Utopias”, Wilde korostaa. Ihmiskunnan suuret saavutukset lähtevät liikkeelle utopistisesta ajattelusta. Haaveista, joista tulee totta.

Utopia itsessään on 1500-luvun uudissana, jonka englantilainen renessanssi-humanisti Thomas More (1478–1535) kehitti kuvitteellista saarimuotoista ihannemaata esittelevään teokseensa *Utopia* vuonna 1516.

Sanana se on klassisen kreikan ja latinan leikkimielinen yhdistelmä, jossa kreikan *ou* (ού) eli ”ei” ja *topos* (τοπος) eli ”paikka” yhdistyvät latinan johtimeen *-ia*. Tästä syntyy *outopia*, *utopia*, eli ei-paikka.

More kirjoitti teoksensa alun perin

latinaksi, pelätessään valtiovallan ajatuksia utopistisesta saarivaltakunnastaan joka moin tavoin poikkesi aikalais-Englannista. Moren varovaisuus ei auttanut, sillä toisista (uskonnollispoliittisista) syistä More teloitettiin Henrik VIII:n kirkollisissa ”puhdistuksissa” vuonna 1535.

Ensimmäisessä postuumisti julkaisussa englanninkielisessä versiossa teoksesta vuonna 1547 Moren latinankielinen sanaleikki kääntyi hauskasti ihannemaiden tradition tunnustaen myös Moren äidinkielelle: ”Nonplacia (Utopia) was once my name/That is, a place where no one goes./Plato’s Republic now I claim/To match, or beat at is own game;/For that was just a myth in prose,/But what he wrote of, I became./Of men, wealth, laws of solid frame,/A place where every wise man goes;/Goplacia (Eutopia) is now my name.”

More piti utopiaa, ei-paikkaa, mahdottomana tyyssijana. Sen sijaan *eutopia* eli *hyvä maa*, kreikan etuliitteestä *eu*, oli haavemaa, johon Moren teos pyrki lukijaansa saattamaan.

Utopia

Utopiakirjallisuuden tutkimuksessa ja traditiossa utopian ja eutopian termit ovat yhdistyneet. Mutta on myös muistettava, että utopian historia – kuten Morekin teoksesaan tunnustaa – on paljon **Utopia**-teosta vanhempi, vaikka sana ei olekaan. On antiikin kirjallisuudesta Platonin **Valtio** ja hänen mainio Atlantiksen tuhoutuvan ihannesaa-ren myytti hänen dialogeistaan **Timaios** ja **Kritias**.

On Hesiodoksen kadonnut ”kultakausi” **Työt ja päivät** runoelmasta. On Platonin ihannevaltioiden siivittäminä Augustinuksen **Jumalan valtio**, Campanellan **Aurinkokaupunki**, Baconin **Uusi Atlantis** ja 1800-luvun sosialistiset utopiat, kuten Edward Bellamyn **Vuonna 2000 (Looking Backward 2000–1887)** ja William Morrisin **Huomispäivän uutisia (News From Nowhere)**, suom. myös **Ihannemaa**).

Jopa ajatus Neuvostoliitosta marxilaisena ihannemaana tai Yhdysvallat valistuksen utopistisena toteutumana, ”amerikkalaisena unelmana”, lähtevät liikkeelle utopia-ajattelusta. Eri asia onkin säilyivätkö nämä paikat utopioina perustamisensa jälkeen enää kovinkaan pitkään

Utopia ei ole rajautunut vain filosofiaan ja valtio-oppiin. Se on usein mukautunut ja hakeutunut kirjallisuuden sivuille ja juuri kirjallisuus on kannatellut utopian liekkiä. Kadonneet mantereet tai uponneet saaret kuten mainittu Atlantis tai sen lähisukulaiset Mu ja Lemuria ovat kiehtoneet kirjailijoita. Niitä on etsitty arkeologien ja harrastelijatutkijoiden toimesta ja niistä on tehty lukuisia kirjoja ja tutkielmia.

Fiktio maailmassakin utopiat voivat menettää hohtonsa ja kadota, kuten jumalten ylpeydestä rankaisema Atlantis tai sen myöhempi toisinto fantasiakirjallisuudessa, J. R. R. Tolkienin myyttinen Númenor, jonka historia tarkemmin kerrotaan teoksessa **Silmarillion**, mutta johon viitataan myös teoksessa **Taru Sormusten Herrasta**.

Myös usein salatut ja suljetut rauhan **arkadiat** eli idyllit, kuten Voltairen El Dorado, Samuel Taylor Coleridgen Xanadu tai James Hiltonin Shangri-La elävät kirjallisessa traditiossa, mutta myös populaarikulttuurisamme. Jotkut saattavat muistaa Disney-sarjakuvan mestarin Carl Barksin Tralla-lan ”Onnellisten laakson”, jonka arkkikapitalisti Roope Anka sarjakuvassa turmeli tahtomattaankin, tai rap-artisti Palefacen yhteiskuntasatiirisen albumin ja nimiraidan ”Helsinki – Shangri-La” vuodelta 2010, jossa Helsinki on lipsunut utopiasta kohti **dystopiaa**, epätoivottavaa paikkaa.

”

Tästä syntyy outopia,
utopia, eli ei-paikka.

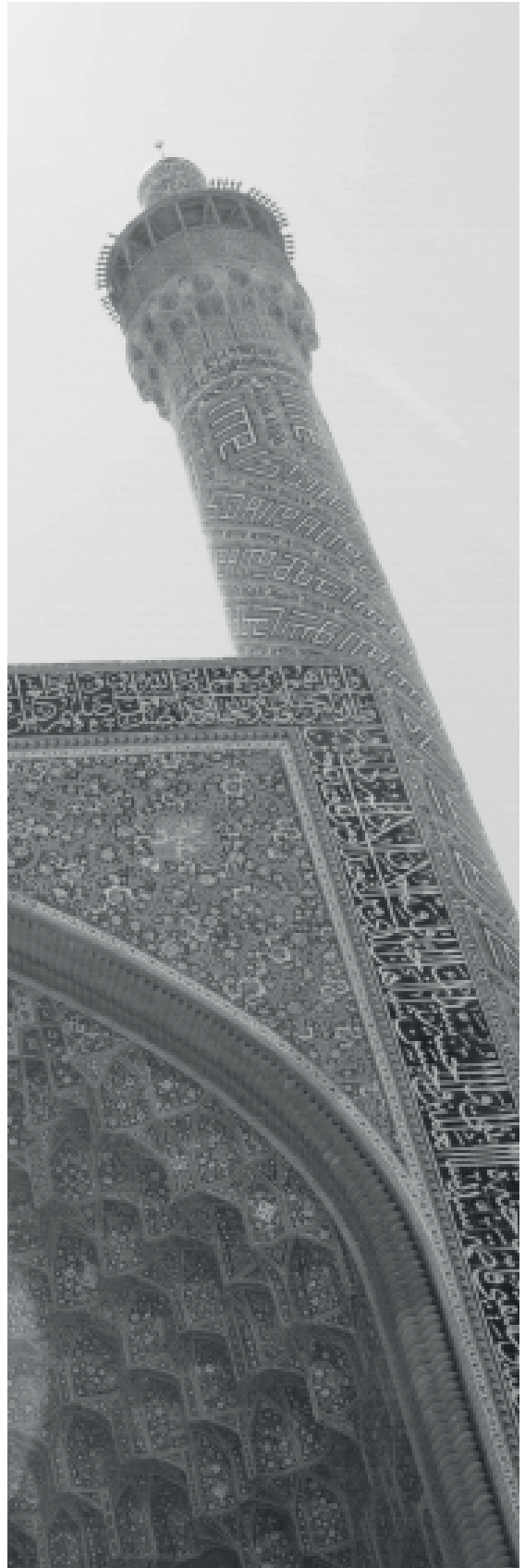
Utopioiden historia Platonista **Raamatun** uuteen paratiisiin tai taivasidylliin, sosialistisiin utopioihin tai muihin ihannevaltioihin on toiveikasta, usein olemassa olevalle yhteiskuntamuodolle ja elämäntavalle kriittistä, mutta parempaa tulevaisuutta kohti pyrkivää. Jos uskaltaa kirjallisuustieteilijän varovaisuudella pohtia tekijöiden **intentioita** eli pyrkiä myksiä, niin tekijöillä tuntuu olleen tarkoitus herättää lukijat huomaamaan oman elämänsä vääryydet ja epäkohdat.

2000-luvulla utopian vastakohtat, mutta ehdottomasti saman tradition jatkeet, eli antiutopiat ja dystopiat ovat nousseet kirjalliseksi buumiksi kuin varoituskelloina soimaan lukijoiden mielissä. Ne varoittavat totalitarismin, tautien ja monenlaisten maailmanloppujen tai katastrofien fiktiviisillä esimerkeillä poliittisesti, filosofisesti tai vaikkapa ekokriittisesti. Pääsanoma on se, mitä voi tapahtua, jos emme puutu negatiiviseen kehitykseen. Utopia taas näyttää, millaista voisi olla edistyksemme, jos käännämme kehityksemme ”oikeaan” suuntaan.

Varoituksista tulee haaveita ja haaveista kenties totuuksia. Viitteitä utopioiden nousuun on jo nähtävissä fantasian ja tieteisfiktion uusissa teoksissa, joissa visioidaan esimerkiksi nälänhädän loppumista, rikoksettomuutta, sotien loppua, lopullista siirtymistä virtuaalimaailmaan ja toisille taivaankappaleille tai jopa biologista ikuisesta elämästä koko ihmiskunnalle. Ratkaisua voidaan hakea myös utopioiden ja dystopioiden välimaastosta, kuten vaikkapa Arthur C. Clarken teoksessa *3001: The Final Odyssey* (1997), ihmisen mahdollista kuolemattomuutta pohtivassa Don DeLillon teoksessa *Nolla Kelviniä* (2017) tai utopistiseen tulevaisuuteen päättyvässä Dan Simmons'n *Hyperion*-sarjassa (1989–1998). Ehkäpä ihmiskunnan tulevaisuus on digitaalinen ”sijaiselämä”, kuten mm. Dan Thomsonin tuore *Immortality in Digital Age* (2019) pohtii populaaritieteen keinoin.

Pandemiakriisien ja globaalien mullistusten keskellä on hyvä haaveilla paremmasta maailmasta, eikä vain varoittaa mahdollisesta tulevaisuudesta. Ehkäpä 2020-luvun loppuvuosikymmenen kirjallisuus on jälleen utopistista. Aika näyttää. □

Kirjoittaja on Turun yliopiston yleisen kirjallisuustieteen yliopisto-opettaja (ma) ja filosofian tohtori. Hän on lähestynyt utopioita useammassa aiheita käsittelevässä luentosarjassaan sekä väitöskirjassaan J. R. R. Tolkienin fiktiosta (2015) ja useassa artikkelissaan mm. Hannu Rajaniemen Kvanttivarkaasta, Emmi Itärannan Teemestarin kirjasta, K. K. Alongin Kevätuhrit-teoksesta sekä Mass Effect -pelisarjasta.

Hallitusesittely

Mimesis ry:n historian ensimmäinen hallitus esittäytyy sanoin ja kuvin

Hallituslaiset vastasivat *Utopian* toimituksen laatimiin kysymyksiin:

1. Oma nimi ja hallituspesti?
2. Mitä kuuluu?
3. Millainen on utopiasi?

1. Olen Vilja ja olen Mimesiksen puheenjohtaja.

2. Kuuluu hyvää! Muutin vastikään ja hankin sohvan. Kotoiluni on suorastaan mullistunut!

3. Utopiassani olisi koronaton maailma. Menisin alkajaisiksi tanssimaan Dynamoon ja mummolaan kylään.

1. Milja Majanlahti, Mimesiksen varapuheenjohtaja

2. Kaipaisin kovasti ajatuseulaa, johon voisin laittaa pyörivät ajatukset odottamaan tarkempaa tutkailua. Eli vähän liikaa kaikkea, kuitenkin onneksi kiinnostavia ja innostavia juttuja koronakurjuuden vastapainoksi.

3. Siirrän syrjään filosofisen keskustelun utopian merkityksestä ja kerron haaveeni: huoleton lukupiiri, jossa saisimme syödä kakkua yhteisiltä lautasilta.

1. Essi ja toimin Mimesis ry:ssä taloudenhoitajana

2. Tällä hetkellä kuuluu ihan hyvää, opinnot etenee ja on kiva, kun joululähestyy

3. Mun utopia olis varmaan tää nykyinen maailma, mutta niin, että se olis tasa-arvoisempi ja oikeudenmukaisempi. Jotenkin suuremman utopian kuvittelu pelottaa, koska jotenkin tuntuu, että utopioilla on taipumus luisua liian helposti dystopioiksi.

1. Miä olen Juuli, toinen koulutuspoliittisista vastaavista (vastaan kotimaisen kirjallisuuden kopoilusta) sekä yhdenvertaisuusvas-taava.

2. Kaipaen hitautta ja ulapoille. Ehkä koronasta johtuen odotan kaiken aikaa, että jotain? tapahtuu aivan juuri.

3. Utopiani osaset: kannatella ja tulla kannatelluksi. Tämä liittyy ainakin ympäristöihin lähellä ja käsittämättömän kaukana, yhteisöihin ja turvaan. Tässä utopiassa kuviteltaisiin suhteita jo olemassa oleviin paikkoihin uudennlaisiksi.

1. Oon Rosi, toinen sopo ja liikunta-vastaava.

2. Siteraan iskäni: Mikäs tässä.

3. Utopiani on täynnä ruokaa, mutakakkua, halikasoja ja riippumattossa lukemista.

1. Olen Ennu, kolmannen vuoden kotimaisen kirjallisuuden opiskelija, ja toimin Mimesiksen sihteerinä vuonna 2020.

2. Mulle kuuluu enimmäkseen aika kivaa ja inspiroitunutta. Syksy on ollut oivalluksia täynnä: olen löytänyt mm. selfhelp-kirjallisuuden, kauan kadoksissa olleet sanat, maailman parhaan

banaanikakkuohjeen (se **Chocochilin**) ja intoa, rakkautta, uskoa ja uskallusta omaan tekemiseen ja muuhun olemassaoloon.

3. Mun utopia olis jokin feministinen, kommunistinen ja ekologinen universaalin rakkauden maailma, jossa kaikilla lajista, sukupuolesta, rodusta ja muista ominaisuuksista riippumatta olis oikeus kaikkeen siihen hoivaan ja rakkauteen, jota kaipaa ja tarvitsee. Semmonen maailma, jossa jokaisella olis aikaa tuhlattavaksi saakka, leipää ja ruusuja ja aurinkoa ja vapautta. Ja mahdollisuus tehdä just sellaista taidetta ja tiedettä kuin itse tahtoo!

1. Olen Joel, Mimesiksen tiedottaja ja lisäksi tämän lehden päätoimittaja.

2. Kiireistä arkea! On paljon tekemistä ja vaikka pidän siitä, pitäisi osata vielä paremmin omistaa aikaa rauhoittumiselle. Kaipaen toisaalta myös villiä bilettämistä ja sopivaa riehumista!

3. Utopiani on jotakin hyvin moniulotteista ja samalla äärimmäisen yksinkertaista, kuten hyvin levännyt taikina tai sopivasti liukuva kuulakärkikynä. Siihen liittyvät esimerkiksi feminismi ja lupa tuntea, ei älylaitteen sinivalo tai kosketusnäyttö.

1. Jutta, some- ja juhlavastaava

2. Yritän ajatella niin, että koko ajan kuuluu parempaa, jähka saa kurssija suoritettua pois alta (sen sijaan että ajattelisin sitä että kaikkien kurssien työt ja tentit jakautuu samalle parille viikolle :D)

3. Sellainen yhteiskunta joka ei ole rakentunut verelle ja valheil- le. Plussaa jos löytyy paljon pör- röisiä pikkueläimiä, tyyntyä ja kaakaota.

1. Olen Emilia, Koulutuspoliittinen vas- taava, digivastaava, ympäristövastaa- va ja tuutorivastaava

2. Kuuluu kovin mummoa, olen van- hentunut korona-aikana henkisesti noin 50 vuotta. Tänään olen ratkonut sanaristikon ja katsonut kymppiton- nia.

3. Sellainen jossa ristikot ovat juuri so- pivan vaikeita, eivät liian kinkkisiä tai helppoja. Ja telkkarissa on aina sohva- perunat tai kymppitonni.

1. Moi! Oon Ida ja mun pesteinä Mimesiksessä on olla toinen sopo ja kulttuurivastaava.

2. Mulle kuuluu marraskuun synkeydestä huolimatta aika hyvää! Tuntuu että elämässä on paljon kaikkia ihania asioita just nyt.

3. Tietysti sellainen, että kaikki maailman pahuus ja epätaasa-arvoisuus ja kamaluus olisi poissa, ja niiden tilalla kaikki vaan siemailisi yhdessä glögiä ja söisi keksejä ja lukisi runoja.

1. Olen Liisa, Mimesiksen hallituksen varajäsen ja lukupiirivastaava.

2. Kuuluu vuorotellen hyvää, turhautunutta, gradutusta ja vähän kaikkea!

3. Kapitalismi alas, patriarkaatti murskaksi, kaikki käyvät terapiassa, ilmastomuutos on peruttu, talvella on lunta ja kesällä kirkasta järvivettä, iloisuus on yleisintä mutta surunkin saa näyttää. Ja Mamma Mia 3 tulee.

Koulutuspoliittiset terveiset

Juuli Lappalainen (kotimainen kirjallisuus)
Emilia Soramäki (yleinen kirjallisuustiede)

Ensimmäiset puoli vuotta

Mimesis ry:n koulutuspoliittisen työn ensimmäinen puolivuotinen on alkanut opiskelun ja yliopiston kannalta pandemian sävyissä. Vaikka fyysinen läsnäolo yliopistolla (etenkin pidemmälle opinnoissaan edenneitten opiskelijoiden osalta) on ollut vähäistä tai monilta kokonaan uupuvaa, uudenlainen arki ei ole tarkoittanut pysähtymistä koulutuspolitiikan tapahtumisen kannalta.

Kuten aiempinakin aikoina, me kotpot olemme osallistuneet kotimaisen kirjallisuuden ja yleisen kirjallisuustieteen oppiainekokouksiin opiskelijaedustajina säännöllisesti. Zoom-kokouksiin osallistuminen on mahdollistanut ajantasaisen yhteydenpidon opiskelijoiden sekä oppiaineiden henkilökuntien välillä. Opintoja ja opetusta suunnitellaan ja tehdään, vaikka tilat – monessa merkityksessä – ovat mullistuneet.

Zoom-välitteisesti on pidetty myös kuukausittaisia opiskelijoiden ja oppiaineiden yhteisiä kahvihetkiä. On ollut ilahduttavaa, että kiinnostus yhteydenpitoon poikkeuksellisenä aikana säilynyt lämpimänä ja molemminpuoleisena: opiskelijoiden ja

henkilökuntien kohtaamisia on kaivattu molemmilla tahoilla, ja tiloja kohdata on järjestetty.

Siirtymä fyysisistä tiloista pääosin digitaalisiin ei ole ollut ainoa opiskelijoiden arkeen vaikuttanut muutos tilojen suhteen.

Yhtä kaikki merkittävä asia on ollut laitoksen muutto Sirkkalan kampukselta Arcanumiin. Pandemian ja rajoitusten vuoksi moni opiskelija ei kuitenkaan ole vielä tutustunut kirjallisuusaineiden ja HKT-laitoksen uuteen kotipaikkaan, eikä Sirkkalan tiloille tarjoutunut mahdollisuutta jättää jäähyväisiä yhteisesti. Paikan vaihtuminen siis saattaa tuntua yhä kaukaiselta ja kummalta, vaikka se käänne on kaiken keskellä todella tapahtunut. Konkreettisuuden tuntua muuttoon saattoi osalle opiskelijoista keväällä ja syksyllä tuoda se, että opiskelijoiden apua kaivattiin kirjojen muuttamisessa kampukselta toiseen. Ehkä kirjojen muuttamisen hetkistä voi tulevaisuuden kirjallisuustieteilijöille kertoilla anekdootteja; tuollainenkin aika ja hetki oli.

Koulutuspoliittiset terveiset

Luopumista Sirkkalan alueesta tapahtui viimeiseksi vielä lokakuun lopun pimeinä, kun järjestön nimen esikuva, Mimesis-talo, tyhjennettiin siellä toimineiden opiskelijajärjestöjen tavaroista. Fyysinen perintö Muusalta ja Prometheukselta Mimesikselle jäi Mimesis-talon sisäilmaongelmien vuoksi kapeaksi jos miksikään, mutta koulutuspolitiikan kannalta aineeton perintö siirtyköön tietämyksenä, äänekkyytenä ja hyvinä kietoutumisi- na tuleville mimesisläisille.

Juuli

Mitä jatkossa?

Koronaviruksen aiheuttamat erityisjärjestelyt tulevat varmasti jättämään pysyvän jäljen opiskelijoiden arkeen. Vaikka suurin osa meistä haikaileekin takaisin aikaan jolloin päivä alkoi Janus-salista ja päättyi Mimesiksen pöydällä, ei paluuta entiseen enää ole. Vaikka tulevaisuutta on mahdoton ennustaa, koronan jälkeinen tulevaisuus tulee näyttämään monilta osin erilaiselta kuin ennen, sekä hyvässä että pahassa.

Erityisesti minua huolettaa se, että yliopisto hakisi jatkossa säästöjä lähiopetusta vähentämällä. Yksittäisellä koulutuspoliittisella vastaavalla ei tietenkään ole tarpeeksi vaikutusvaltaa muuttaakseen yliopiston taloudellista linjaa, mutta koen silti lähiopetuksen puolesta liputtamisen erittäin tärkeänä (silloin kun se on taas turvallista).

Vaikka monella meistä onkin hoppu takaisin luentosaleihin, on etäopetus tuonut mukanaan myös paljon positiivista. Moni opiskelija varmasti kokee etäopiskelun mielekkäänä, ja erilaiset uudet suoritusmuodot tuovat varmasti mukanaan toivottua joustavuutta opiskelijoiden arkeen. Silti on pidettävä huoli siitä, ettei koronatilanteen helpotettua lähiopetuksesta karsita, vaan erilaiset

suoritusmuodot tulisivat ideaalitalanteessa perinteisen lähiopetuksen rinnalle.

Uskon monen opiskelijan toivovan hypetetyin hybridiovetuksen yleistyvän. (Hybridiovetuksessa osallistujia on samanaikaisesti läsnä samassa luokkatilassa sekä etänä verkkoyhteydellä). Olisiko utopistista toivoa tulevaisuutta, jossa suurin osa kursseista toimisi saumattomasti hybridinä?

Moni kirjallisuuden opiskelija on kuluvan vuoden aikana esimerkiksi katsonut tai kuunnellut luentoja jälkikäteen Moodlesta tallenteena, ja mielestäni olisi sääli, jos koronarajoitusten jälkeen tämänkaltaiset mahdollisuudet katoaisivat. Luentotallenteet ovat tehneet kursseista saavutettavampia monella tapaa, ja itse olen hyötynyt siitä, että saan kerrata luentoja uudelleen, vaikkapa tiskatessa tai muita kotitöitä tehdessä. Oma toiveeni onkin, että kaikkien oppiaineiden koulutuspoliittiset vastaavat jatkossa puolustaisivat äänekkäästi mahdollisimman saavutettavaa ja monimuotoista opetusta, sillä erilaiset tavat suorittaa kursseja ja oppia uutta ovat aivan kaikkien opiskelijoiden etu!

Emilia

”

Olisiko utopistista toivoa tulevaisuutta, jossa suurin osa kursseista toimisi saumattomasti hybridinä?

Koulutuspoliittiset terveiset

Toivotuksia

Me kopot lähetämme halauksia ja kaikkea hyvää

- opintonsa nyt aloittaneille; olette tervetulleita ja ajattelemme teitä
- niille, joiden opinnot ovat keskeytyneet tai muutoin vaikeutuneet
- pandemian aikana valmistuneille ja valmistuville
- ajanhallitsijoille ynnä kalmanrajansiirtäjille
- kroonisesta zoomahduksesta kärsijille
- heille jotka näyttävät lemmikkejään webkameroissa
- yhteisopiskeluhetkien koollekutsujille ja järjestäjille
- oivallisille henkilökunnille, teille lähetämme myös suuret määrät kiitoksia!
- muille opiskelujaan tavalla tai toisella tekeville ja miettiville mimesisläisille.

Tästä hetkestä käsin koetamme pitää opiskelijoiden ääntä esillä, sekä tehdä tilaa hitaudelle, keskustelulle, yhteydenpidolle, ajattelulle, lempeälle politiikalle ja muille opiskelun kannalta kaikkina aikoina paikallaan oleville, tärkeille asioille. □

Katoavasta maailmasta

Essee Scandinavian Music Groupin albumista Terminal 2

Ennu Leiwo

Neljäs marraskuuta vuonna 2020. USA:n presidentinvaalien pitkittynyt äänenlaskenta on käynnissä ja koko maailma tuntuu pidättävän hengitystään. Tämä vuosi on ollut kytevien katastrofien tiivistymisen vuosi: maailma palaa, korona-pandemia on osunut kipeimmin niihin, joilla on jo valmiiksi vähän tai ei mitään. Todistamme fasismin nousua niin Amerikassa kuin Euroopassakin.

Olo ei ole erityisen utooppinen. Päinvastoin. Istun maski kasvoillani bussissa numero 53 ja mietin, kuinka maailmanloppu ei ole koskaan tuntunut olevan näin lähellä. Kuulokkeissa laulavat Terhi ja Pauliina Kokkonen:

*Vuosiluku vaihtui
jätimme paikkamme
puolustus murtuu
käänsimme avainta*

*Viime hetkellä avasimme oven sisäänpäin
hyvästellen näyttämön
astuimme kynnyksen yli näin*

Kappale on 2051 ja se on viides ja keskimäinen kappale Scandinavian Music Groupin albumilla *Terminal 2*. Ajattelen: kuinka toiveikasta, että maailmanloppu on kappaleen tekstissä ajoitettu vasta vuoteen 2051, kolmenkymmenen vuoden päähän!

Terminal 2 julkaistiin vuonna 2014. Sen kaikki tekstit ovat Terhi Kokkosen käsialaa, sävellystyö Joel Melasniemen ja Kyösti Salokorven. Albumin soundimaailman keskiössä ovat Terhi ja Pauliina Kokkosen toisiinsa solisevat lauluäänät, ja samoin kuin yhtyeen aiemminkin levyillä, ovat jäämisen ja lähtemisen teemat läsnä myös *Terminal 2* -albumin teksteissä. Paikoittain kaoottisikin yltyvät kohtaamiset tunnistettavan ja vieraan välillä rakentavat kappaleiden teksteihin yhtä aikaa jännittyntä ja raukeaa tunnelmaa.

Albumi koostuu yhdeksästä kappaleesta. Sillä vuorottelevat tanssittavat bilebiisit (*Ei paniikkia*), unenomainen kesäöiden tunnelma (esim. *Balladi 1, Terminal 2*), dramaattiset valssit (*2051, Pieniä teräviä timantteja*), futuristiset robottisoundit (*Las Vegasin rautioilla*), ja mahtuu levyllä yksi blues-vaikuteinenkin kappale (*Helena*).

Teksteiltään *Terminal 2* on ihmeellisen ajankohtainen albumi. Nyt, kuusi vuotta ilmestymisensä jälkeen ehkä vielä ajankohtaisempi kuin ilmestyessään.

Korona-pandemia on siirtänyt monia asioita auttamattomalla tavalla vanhaan maailmaan. Aamuöinen pussailu Dynamon tanssilattialla ja laskuhumalaiset kotimatkat milloin kenenkin kanssa tuntuvat uskomattoman kaukaisilta. Ajatus esimerkiksi lentomatkailusta on kuin toisesta todellisuudesta, enkä todellakaan uskalla haaveilla esimerkiksi omistusasunnosta tai perheestä. Tuntemamme maailma hajoaa ja me katsomme vierestä. Juuri tällaista hetkeä kuvaa *Terminal 2*.

”

Tuntemamme maailma hajoaa ja me katsomme vierestä.

Albumi häilyy maailmassa, josta voidaan kyllä vielä tunnistaa vanhan rippeitä, kuten arkea pienissä keskustayksiöissä ja omakotitaloja uima-altaineen. Nämä seikat eivät kuitenkaan ole enää edistykseen merkkejä tai tavoiteltavia asioita saati itsestäänselvyyksiä. ”Tavallisen” järjettömyys on alkanut paljastua, ja keskiluokkainen elämäntyylily näyttäytyy jo lähes koomisella tavalla mahdollottomana. Vaihtoehtoista tulevaisuudennäkymää ei ole.

Albumin tekstit kuvaavat ihmisiä, joista jotkut takertuvat kynsin ja hampain tuttuun, toiset tyytyvät ja antautuvat epätietoisuuden edessä. *”Katosimme kartalta / sivistyneesti ja hiljaa”*, todetaan lakonisesti kappaleessa **2051**. Vanha maailma on raunioitunut, vanha valta kuolemassa, mutta mikään uusi ei ole vielä löytänyt muotoaan. Kapitalistinen maailmanjärjestys on romahtamaisillaan mahdottomuuteensa, mutta yhä seisovat talot, perunalastuja syödään ja viiniä juodaan. Yhä petetään ja jätetään, eronjälkeiset tunteet tunnetaan kalliiden kerrostalojen pimeissä rappukäytävissä ja kauniissa, pienissä huoneissa.

Mikään ei ole kestäväällä pohjalla. Kappaleen *Balladi 1* tekstiä mukaillen, on *”kaikki pilalla / ja ylikypsää”*. Mutta jotkut pystyvät sen unohtamaan, joskus pystyvät.

Albumilla *Terminal 2* aika on pyörteillä. Kappaleet sijaitsevat menneen ja tulevan solmukohdassa, jossa varmaa on vain vanhan maailman hyvästeleminen, menetyksen lopullisuus: *”Suren osaani vain, koska tulen sen menettämään.”* laulavat Kokkosten toisiaan lävistävät äänet harsomaisen äänimaiseman päälle kappaleessa *Nuorukainen*.

Albumin *Terminal 2* tekstit ovatkin kiinnostava kokonaisuus paikan ja ajan kannalta. Teksteissä kohtaavat hyvinkin konkreettiset paikat ja toisaalta paikantumattomuus ja välitilaisuus, tarkat ajankohdat ja toisaalta irrallisuus kaikesta ajasta.

Vanhan maailman normit kiteytyvät kaupunkimiljööseen: kauniisti sisustettuihin asuntoihin, tarkkoihin vuorokaudenaikoihin ja vuosilukuihin. Asunnot, kodit, muotoutuvat useissa teksteissä keskiluokkaiseksi, normitetuksi tilaksi, jonka merkitys rakentuu ulossulkemisen kautta. Niissä ei ole sijaa poikkeavalle käytökselle, ei valtarakenteiden haastamiselle. ”Koti” on harha, joka tulee olevaksi kun vieras, epätavallinen ja epäilyttävä suljetaan ulos. Kappaleessa **2051** ollaan

asunnossa, joka on sisustettu *”menneisyyden saavutuksilla”*, *Pieniä teräviä timantteja* kertoo kodin piiriin ja parisuhteeseen paikantuvasta vallankäytöstä, samoin voi lukea kappaleen *Hiukset* tekstiä. Asunto tai talo on paikkana läsnä myös kappaleissa *Helena* ja *Nuorukainen*.

Kenties onnellisin ja toiveikkain tunnelma albumilla on kappaleissa *Balladi 1* ja *Terminal 2*. On huomionarvoista, että näissä kappaleissa ei olla kotona, vaan molemmat kappaleet paikantuvat melko perinteisiin välitilapaikkoihin. Ensin mainitussa ollaan hotellissa ja lentokoneessa, toisessa eksyneenä vieraan kaupungin lentokentällä. Yhteys ei löydy tuttuudesta vaan vieraasta. Ei totunnaisesta, johon kiinnittyä, vaan massasta, johon sulautua.

Loppu on lähellä. Maailmanloppua enteillään muun muassa kappaleissa *Nuorukainen* ja *Ei paniikkia*. *”Menee vuosia ennen maan aavikoitumista / mutta lopulta taivas ja helvetti kättelee”* uumoilee *Nuorukaisen* kertojaääni. Kappaleessa *Ei paniikkia* ajatellaan *”ensimmäistä kertaa vuosiin / taivaan väriä / maan hidastunutta liikettä”*, ja kysymykseen siitä, mitä meistä tänne jää, vastataan: *”Ei katumusta / ei musiikkia / ei parhaita vaatteita / ei paniikkia”*. Kappaleesta **2051** katsellaan asunnon ikkunoista, kun ulkomaailma vajoaa kaaokseen: *”Ikkuna aukesi outoon kaupunkiin / seurassimme piilostamme kuinka siellä tapeltiin.”*

”

”Ei katumusta / ei musiikkia / ei parhaita vaatteita / ei paniikkia”.

Katoavasta maailmasta

Kaikkia albumin *Terminal 2* tekstejä yhdistää passiivisuus muutoksen edessä. Välitilassa ei ole todellista toimintaa, vaan kaikki tekeminen näyttää jotenkin pieneltä ja yhdentekevältä. Epätoivoinen kiinnittyminen on turhaa, irti ja tyytyen on paras tapa olla. Teksteissä kerrotuilla ihmisillä on korostunut kaipuu anonymiteettiin, jota etsitään holtelleista, autioituneesta Las Vegasista ja terminaaleista, ja joka pyritään saavuttamaan luopumalla identiteetistä. ”*Pitkiksi kiemurrelleet hiukset / kasvoivat hitaasti joka yö / sinnikkäästi / jotta olisin joku muu*” lauletaan kappaleessa *Hiukset*.

Albumin soundimaailmaltaan staatinen nimikappale *Terminal 2* on sen yhdeksäs ja viimeinen. Se kuvaa eksymistä suurkaupungissa, hetkeä, jolloin yksilöllä on todellinen mahdollisuus astua osaksi kasvotonta massaa ja lakata olemasta. Kaikki kappaleen äänet sekoittuvat toisiinsa. Välillä on vaikeaa hahmottaa, missä melodia kulkee. Kun koko albumi on käsitelty kysymyksiä paikasta ja paikattomuudesta, ajasta ja ajattomuudesta, putoavat viimeisen kappaleen viimeiset, eksymisen hetkellä lausutut sanat kokonaisuuden ylle painavampina kuin yksikään aiempi: albumin sulkee lukemattomia kertoja toistuen lause: ”*Olin kotona*”.

Albumi *Terminal 2* tyytyy siihen, ettei kotia ole enää mahdollista löytää kauniista omistusasunnoista ja kestävästä, ylikulutukselle perustuvasta elämäntyylistä. Koti on siinä hetkessä, kun ymmärrämme, että sijaitsemme maailmassa osana suunnatonta ihmismassaa, osana kokonaisuutta. Olemme ihmisiä, jotka tulevat oleviksi toisten ihmisten kanssa, ihmisiä vasten. Emme ole niitä kaikkivoipia yksilöitä, joiksi olemme itsemme kuvitelleet.

Terminal 2 on hyvästijätö individualismille, vanhalle maailmalle ja sen ihmiskäsitykselle. On totta, että olemme pulassa.

Meillä on raunioituva myöhäiskapitalismi ja palava maailma. Mutta meillä on myös ohimenevät kauniit hetket, ja meillä on toisemme. Vaikka vähän, sillä on merkitystä. Kuten Kokkoset kappaleessa *Balladi 1* laulavat:

*Kun on kännissä väärissä juhlissa
kesä on kaikilla, myös ylpeytensä
menettäneillä*

*Kun on voitolla päivän päättyessä
kesä on kaikilla, myös kunniastaan
luopuneilla*

*Tietää pian itkevänsä, ettei pitäisi olla
tässä*

mutta kaiken kauneus lyö hetken ällikällä

*Kun on kännissä väärissä juhlissa
kesä on kaikilla. □*

”Ennu on kolmannen vuoden kotimaisen kirjallisuuden ja sukupuolentutkimuksen opiskelija, joka iloitsee musiikista ja runoudesta, uskoo kauneuteen ja hyvyyteen, ja kirjoittaa kun ei muutakaan voi.”

Lukukokemus

Shimo Suntilan *Sadanpäämies*

Joel Suontama

Raapalekokoelma
Nysalor-kustannus 2020
109 s.

Turun yliopistossa kotimaista kirjallisuutta opiskeleva **Shimo Sutila** aloittaa neljännen kokonaisen teoksensa omistuskirjoituksen toteamalla: ”Omistan tämän kirjan ja jos ostat tämän kirjan, omistat sinäkin.” *Sadanpäämiehen* saa toki myös kirjastosta.

Tämä ei ole kirja-arvostelu, vaan koko lailla vapaa lukukokemus Suntilan uudesta teoksesta. Kenties otan samalla myös askeleen etäälle perinteisestä, joissakin yhteyksissä tunkkaiseksikin käyvästä kirjallisuuskritiikin konventiosta.

Raapale on ollut minulle hämärydessään hämäävästi tuttu kirjallisuuden laji, johon vaikuttaa liittyvän hämmäntävän paljon sääntöjä. Eri näkemysten yhteisenä nimittäjä tuntuu olevan kuitenkin tasan sadan sanan pituusedellytys. Sutila myös itse määrittelee *Sadanpäämiehen* alussa oman näkökulmansa tähän proseduraaliseen pienoisnovelliin ja nojaankin tässä kirjoituksessa siihen. Olkoon raapale siis satasanainen kaunokirjallinen teksti, jossa voidaan syökyä karjuen kohti genrerajojen hauraita seinämiä tai pysytellä tiukasti sääntöjen suojaamalla turvavyöhykkeellä. Kaunokirjallisen muodon puolesta on lisäksi mainittava, että *Sadanpäämies* sisältää satasanaisia raapaleita tasan sata kappaletta.

Kokoelman genre on äärimmäisen liikkuva, sillä raapaleista riittää lajityypillisiä ominaisuuksia scifistä ja fantasiamaailmoista kauhukirjallisuuteen. *Sadanpäämiehen*

tyypillinen ominaisuus onkin se, että uutta raapaletta aloittaessa ei voi koskaan tietää, minkälaisesta ympäristöstä aloitetaan ja mihin päädytään. Koskaan ei voi oikeastaan tietää, millaisesta *todellisuudesta* aloitetaan ja mihin sen rajat ulottuvat.

Lukiessani huomasin joidenkin raapaleiden epäilyttävän minua. Tarkemmin ilmaistuna epäilin niiden luvattua satasanaisuutta. Jouduin jopa muutaman kerran laskemaan sanat vain todetakseni, että sadasta on todella moneksi. Tekstistä riippuen tarinat ovat kiehtovia tai kammottavia tiiviin ilmaisun tehostamina. Lyhyys toimii *Sadanpäämiehen* kohdalla hyvin moniulotteisesti, sillä nopeasti luettavat raapaleet ovat toimivaa tavaraa niin iltalukemistona kuin etäluentojen välissä. Vähemmän on enemmän: odottamattomuuden sekä todellisuuksien maagiset mutkattomuudet säväyttävät.

Nostaakseni kokoelmasta joitakin yksilöitä esiin mainitsen pitäneeni erityisesti muun muassa ”Popkornisavotasta”, ”Pienriistasta” ja ”Palkkamurhafaabelista”. En kuitenkaan kerro niistä mitään, sillä raapaleet kannattaa lukea muun kokoelman muassa *Sadanpäämiehestä*. □

Fuksiesittely

Mimesis ry:n historian ensimmäiset fuksit esittäytyvät

Fuksit vastasivat *Utopian* toimituksen laatimiin kysymyksiin:

1. Kuka olet?
2. Mitkä kolme asiaa kuuluvat sinun utopiaasi?
3. Oletko haaveilija?

Utopian toimitus tavoitti fukseista 15 esittäytyjää. Kenties etäyksen tohina laski hieman vastausaktiivisuutta.

1. Olen Anni, 19-vuotias tuore turkulainen, joka nauttii Muumeista, musiikista ja halvasta viinistä.

2. Utopiassani viherkasvini ei koskaan kuole, loputon karkin syöminen ei ole pahasta ja kaikki maailman kirjat voi ehtiä lukemaan ennen kuolemaa.

3. Olen ehdottomasti haaveilija, vaikken sitä aina halua myöntää.

1. Olen Siiri. Tykkään filmikuvata, kirppistellä ja ottaa hoidokeiksi uusia viherkasveja. Joskus myyn viiniä.

2. Minun utopiassani on ikuinen kesä, kirkas tähtitaivas ja kauniita auringonlaskuja (eikä pyykkejä odottamassa viikasta).

3. Ehdottomasti; taivaanrannan maalaaminen tekee elämästä jännittävämpää.

1. Oon Jenna, 20-vuotias taiteen rakastaja. Kirjoja tykkään tietenkin lukea, mutta sen lisäksi mun vapaa-ajasta suuri osa kuluu kirjoittamisen, maalaamisen sekä musiikin parissa.

2. Mun utopiaan kuuluvat rauha, tasa-arvo ja luonto. Maailmassa vallitsisi rauha eikä sotia, konflikteja tai katastrofeja olisi. Kaikki nähtäisiin tasavertaisina eikä syrjinnälle olisi tilaa. Ihmiset osaisivat vaalia luontoa ja elää yhteisessä sen kanssa.

3. Todellakin! Tykkään haaveilla omista asioistani ja tavoitteistani, mutta myös paremmasta maailmasta. Koen, että mulla on aika paljonkin haaveita, joita haluaisin elämän aikana saavuttaa.

1. Oon Sara 20v, Etelä-Pohjanmaalta Kokkolan kautta Turkuun muuttanut kirjallisuustieteiden fuksi! Hannah Montana -enthusiast, sydäntä lähellä myös tatuoinnit, hyvä musiikki ja kirjoittaminen. Parasta bestiiä myös järvimaisemat ja veden äärellä oleminen!

2. Mun utopiaan kuuluu paljon suklaata, kapitalismin kukistuminen ja possuja <3

3. Tottakai!

1. Olen Ella Kuusikko, 19-vuotias ja kotoisin Lempäälästä.

2. Mun utopiassa koko vuoden olisi yhtä valoisaa kuin kesällä, ihmiset kohtelisivat toisiaan ystävällisesti ja ilmastonmuutosta ei olisi olemassa.

3. Ehdottomasti!

1. Elina Tötterström

2. Muistan kuulleen filosofissa sellaisen ajatusleikin, jossa sai luoda haluamansa yhteiskuntamallin, mutta siinä olisi elettävä oma elämä tietämättä luontivaiheessa mihin oloihin syntyä. Utopiassani maailma olisi siis tasa-arvoisempi. Ihmiset olisivat hermafrodiitteja tai muuten vain lisääntyisivät jotenkin järkevämmällä tavalla ja kedoilla juoksentelisi tietysti yksisarvisia.

3. Henkeen ja vereen

1. Olen Linda, 21 vuotias melko tuore turkulainen, joka nauttii tanssista, taiteesta ja makeista leivoksista!

2. Minun on hankala päästä yli ajatuksesta, että oma utopia voi olla jonkun toisen dystopia. Jos nimeäisin kolme asiaa utopiaani, sanoisin että kaikki olisivat enemmän myötätuntoisia ja rakastavampia toisiaan kohtaan, eikä itsekkyyttä olisi.

3. Minulla on ajanjaksoja jolloin uppoudun omaan haavemaailmaani, mutta tällä hetkellä en kuvailisi itseäni haaveilijaksi.

1 .
Olen Venla Heinämäki, 20v. ja kotoisin Lempäälästä. Nykyään kovaa vauhtia turkulaistumassa.

2. Utopiaani kuuluu, että ehtisin lukemaan kaikki maailman kirjat elämäni aikana. Tai ainakin kaikki, jotka haluaisin lukea. Myös haluaisin lentää vaaleanpunaisilla pilvillä niin kuin muumeissa, ja että kaikilla olisi hyvä olla maailmassa.

3. Olen yhtä kuin haaveilija.

1. Olen 20-vuotias Henna, alun perin Salosta kotoisin. Rakastan pitkiä kävelylenkkejä, period draamoja, klassista musiikkia, indie rockia ja vahvoja naishahmoja.

2. Utopiaani kuuluu vapautta, rauhallisia aamuja ja silkkimekkoja.

3. Mitä suurimmassa määrin.

1. Mun nimi on Matilda Kirvelä. Tässä kohtaa kerron yleensä, että olen kirjailija, rakastan viherkasveja, kissoja ja punaviiniä ja paasaan usein intersektionaalisesta feminismistä.

2. Mun utopiaan kuuluu: 1. Paljon kirjallisuutta. 2. Hyvää kahvia 3. Loputtomasti rakkautta, koska uskon vähän naiivisti, että valtaosa maailman ongelmista ratkeaisi rakastamalla vähän enemmän toisia ihmisiä, luontoa ja olemassaoloa ylipäätään.

3. Olen. Mun mielestä ajattelevinen on haaveilemista, joka jäsentyy kirjoittamalla.

1. Asa Palo

2. Perustulo. Muunsukupuolisten/sukupuoleltaan ei-binääristen ihmisten tunnistaminen juridisesti ja juridisen sukupuolen korjaaminen omalla ilmoituksella. Runouden arvostus, niin että runokirjoja julkaistaisiin paljon ja niitä toki luettaisiin myös. (Bubbling under: kisa- ja puputerapiaa aina tarvittaessa.)

3. Vaikka saatan vaikuttaa siltä, että jalkani tallaavat tukevasti maata, olen oikeasti mestarillinen pilvilinnojen rakentelija. Pahimmanlaatuinen haaveilija, unelmoija, uneksija ja haaveissa haahuilija. Kuten Ozzy Osbourne joskus minun nuoruudessani sanoitti: "I'm just a dreamer / I dream my life away / I'm just a dreamer / Who dreams of better days".

1. Passissa lukee Petteri Parkkila, tarkemmin en tiedä.

2. Sissionologia, Tarot-olympialaiset sekä säännölliset viininjumalan palvontarituaalit.

3. Yhden ihmisen haaveet ovat saastaa ja subjektin ahtautta, joten olen. Siis saastaa.

1. Mä olen Veeti Varila, jälleen yksi turkulaisen akatemian sokkeloihin eksynyt ihmisparaka. Oon myös ammattinokostelija (valveillaolo on yliarvostettua).

2. Hyvinvoiva ympäristö, yleismaailmalliset ihmisoikeudet ja kapitalistisen järjestelmän vääjäämätön sortuminen

3. Ehdottomasti! Haaveet kuljettaa ihmiskuntaa eteenpäin kohti parempaa tulevaisuutta ja siksi meidän olisi kaikkien tärkeä olla haaveilijoita (imo).

1. Oon Leevi Silanen, 18-vuotias Turussa asuva lahtelainen, joka lukee, joogaa, jumppaa ja fillaroi. Zoom-olemukselleni on annettu adjektiivi dynaaminen.

2. Talveen enemmän talvea, minuun ja muihin vähemmän stressiä, syyssade voisi välillä tuoksua kesäsateelta.

3. Olen yleinen haahuilija, ekspertiisinä päämäärätön kulkeminen. Yhtä kaikki, haaveilen silti pääseväni perille.

1. Olen Helka Ermala, 26-vuotias turkulainen muusikko, teatteriharrastaja ja koirabongari.

2. Hyvinvoiva maapallo, pehmeitä arvoja ja kulttuuria arvostava yhteiskunta ja talousjärjestelmä, kiireetön elämä.

3. Kyllä, joskin stressaantuessani muutun usein harmillisen lyhytnäköiseksi.

Elämästä ja Muusasta

Elämästä, Muusasta ja siitä, miksi ne
o(li)vat oikeastaan sama asia

Juha Väisänen

Minun piti alun alkaen tulla tähän kauniiseen kaupunkiin hetkeksi, pistäytyä yliopistolla löytämässä jotain olennaista elämästä, sitten jatkaa muualle taiteilemaan ja seikkailemaan. Nyt, jotakuinkin kahdeksan ja puolen vuoden kuluttua, on toki helppoa todeta sekin, että elämän olennaisten asioiden löytäminen saattaa hyvinkin viedä kauemmin kuin ennalta ajattelisi. Suurin yksittäinen syy sille, että pidän yhä kotinani Turkua ja ylittelen Aurajokea päivästä toiseen, lienee kuitenkin Muusa. Viimeistään ensimmäisen opiskeluvuoteni jälkeen minulla ei ollut pienintäkään aietta lähteä. Muusa teki minusta turkulaisen, Muusa opetti minulle niin paljon ystävydestä, taiteesta, rakkaudesta ja kaikesta siitä, mitä nykyään kutsun elämäkseni. Voi sinun viisauttasi, Muusa!

Haluan nyt kertoa hieman Muusasta sekä jotakuinkin objektiivisten tosiseikkojen valossa että omasta, hyvin värittyneestä näkökulmastani. Muusaa käsitteleviä tosi-seikkoja: Muusa ry perustettiin huhtikuussa vuonna 1995 kotimaisen kirjallisuuden opiskelijoiden ainejärjestöksi. Tätä aiemmat

kotimaisen kirjallisuuden opiskelijapolvet olivat käsittääkseni pyörineet ainakin Kanta ry:n piirissä, sitä en tiedä, missä porukoissa Aleksis Kiven päivää vietettiin ennen 60-lukua. Muusa oli syntyhetkestään lähtien suurten tunnekuohujen ja draaman lähde, sillä järjestön nimiäänestyksen hävinneet ”Tulenantajat”-nimen kannattajat jättivät liittymättä uuteen järjestöön. Itse olen taipuvainen pitämään moista performanssia hieman pikkusieluisena, mutta mikä minä olen esimerkiksi kirjailija **Tommi Kinnusta** tuomitsemaan. Voi sinun tulista luontoasi, Muusa!

Kuohuja nostatti ennen omia opiskeluaikojani myös suhtautuminen opiskelijaelämän muutokseen, kun yhä useamman runolliset menoajat alkoivat vipattaa baaribileiden suuntaan – ja toisaalta nykypäivää lähestyttäessä yhä useampi uusi muusa oli täysin tai pääosin raitis. Omana aikanani Muusassa yhdistyivät mielestäni upealla tavalla selvänä elämästä täysin rinnoin nauttivat, villasukissaan viiniä juovat traditionalistit ja he, jotka haalarit vyötäisille sidottuina tunsivat olevansa osa myös suurempaa

Elämästä ja Muusasta

opiskelijayhteisöä, kun jokivarren tuulet heitä huojuuttivat. Viimeistään vappuna kaikki olivat yhtä riemukasta, onnellista Muusa-kasaa (vaikka Muusa-kasojen perinne olikin jo hiipumaan päin loppuvuosina). Voi sinun lämmintä, hyväksyvää syliäsi, Muusa!

Joillakin tuntemilani ihmisillä saattaa olla sellainen käsitys, että suhtautumiseni sisarjärjestö Prometheukseen, jonka Muusan kanssa perustama Mimesis-järjestö on nyt nähnyt päivänvalon, olisi jossain määrin negatiivinen. Näin ei toki ole, ainakaan muualla kuin jalkapallokentillä.

Yhdistymisessä on kuitenkin riskinä – sitä mieltä olin koko opiskeluaikani. Pieni on kaunista, ja tämän pienen, erityisen ihmisjoukon keskuudessa on ainakin omasta mielestäni aina vallinnut suurenmoinen läheisyyden ja yhteenkuuluvuuden tunne. Kehotankin Mimesiksen jäseniä tekemään aktiivisesti töitä sen eteen, että intiimi ja tiivis yhteisöllisyys säilyy myös suuremmassa järjestössä, jotta Mimesiksestä ei tule vain yhtä järjestöä muiden joukkoon, pelkkää tapahtumajärjestäjää ja edunvalvojaa, sillä voi, Muusa, sinä olit niin paljon enemmän.

Tämä teksti, opintojeni lailla, oli helppo aloittaa, mutta huomattavan vaikea saattaa päätökseensä. On vaikea ilmaista tiiviisti sitä kaikkea, mitä Muusa on merkinnyt ja valita Se Viimeinen Asia,

jonka haluaa Muusasta lausua. Vaan ehkäpä suosiolla totean, etten niin aio tehdä, tulen julistamaan järjestöistä itselleni tärkeimmän ja kauneimman ilosanomaa vielä kauan, ehkä aina. Ja muistuttamaan, että FC Bayern Muusa voitti Taite Cupin 2016. Nyt on kuitenkin uuden järjestön vuoro, nyt on teidän vuoronne valaista turkulaisten kirjallisuudenopiskelijoiden pimeitä syksyjä ja lämmittää heidän sydämensä yhteisöllisyyden hehkulla.

Hyvää yötä, Muusa. Olkoon yö sinulle hellä, kun me muut vähitellen heräilemme uusiin aamuihimme.

**Yllä Juha Muusan vappuhuumassa
vuonna 2019**

Oi Prome!

Muistoja 43 (ja erityisesti niistä viideltä)
vuodelta

Liisa Merivuori

Oi Prome! Yhdistys, joka tarjosi fuksivuoden tyhjiyteen ihmisiä ja toimintaa, kotoutti Turkuun ja ennen kaikkea yliopistoon, villitsi itseään aina nolostelevan tanssimaan pöydillä, rohkaisi astumaan ulos mukavuusalueelta ja ylittämään itsensä, vei baareihin ja teatteriin ja Posankan sisuksiin ja sitseille ja seminaareihin ja oppiainekokouksiin ja juttelemaan hiprakassa professorien kanssa. Niin ja kirsikkana kakun päälle Prometheus (yhdistys) teki kaikesta Prometheus (titaani) -vitsailusta ainakin kuusitoista kertaa haus Kempaa kuin se muuten olisi ollut (kotkat vaan sullekin!).

Mimesis on kauan suunniteltu ja varsin mainiolta vaikuttava järjestö, mutta Promesta luopuminen surettaa silti kovasti. Prome oli itselleni jotakin erityistä niistä kaikista syistä, joiden takia lapsuudenkodista pois muuttaminen, aikuistuminen, yliopisto-opintojen aloittaminen ja kaikki ensimmäiset kerat ovat erityisiä. Prome oli ensin vieras ja kiehtova, vähän pelottavakin, sitten tuttu ja turvallinen ja yhteisyydessään myös minun omani. Prome oli se yhteisö, joka

ensimmäistä kertaa tuntui alusta asti *yhteisöltä*, kaikille tärkeältä, samanhenkisten ihmisten jakamalta. Moni kirjallisuuden opiskelija tunnistanee sen riemunhetken, kun opintojen alussa tajuaa, että näiden ihmisten kanssa voi oikeasti puhua *kirjallisuudesta* – se hetki liittyy minun mielessäni erottamattomasti Promeen. Prome *on* se hetki.

Koska olen ollut mukana järjestöhallituksissa koko viisi- ja puolivuotisen opiskeluaikani, monet promemuistoni liittyvät nimenomaan Promen hallitukseen. Liityin siihen heti fuksisyksynä ylimääräisessä kokouksessa ja jatkoi kolme seuraavaa vuotta, kaksi niistä puheenjohtajana. (En ehkä suosittele puheenjohtajuutta vielä toisena opiskeluvuonna, mutta hallitustoimintaa missä tahansa vaiheessa opintoja suosittelen lämpimästi.) Hallitustoiminta oli – ja on – hauskaa, kiinnostavaa, opettavaista: sen kautta pääsee toiminnan ytimeen. Yksi parhaista promehetkestäni on vuosijuhlilla lausumani puheenjohtajan tervehdys (ja ne vujut ihan kokonaisuudessaan – Toton Africa yhteislauluna, voiko parempaa edes kuvitella!).

Oi Prome!

Puheenjohtajuus oli ajoittain rankkaa, vaikeaa ja turhauttavaa, mutta siitä oppi ihan hirveästi melkein kaikesta, mikä liittyy yhdistystoimintaan ja yhteistyöhön, yleisestikin ihmisten kanssa toimimiseen. Se sai kiintymään Promeen voimallisemmin kuin mikään muu.

Promella on upea 43-vuotinen historia – kuka teettäisi ”Kiitos Prome 1977–2020” -paidan? Promehan on taiteen tutkimuksen järjestöistä, niin nykyisistä kuin menneistäkin, vanhin! Muusa (sekin kovin rakas) loikkasi 90-luvulla sisarjärjestöksi Kannan sisältä, mutta Hurma, Kuvatus ja Tritonus erkanivat aikanaan Prometheuksesta. En

pureudu Promen historiaan tässä tekstissä sen enempää, sillä en sitä kovinkaan pitkältä ajalta tunne, mutta erään vuosijuhlilla professori emerita **Liisa Steinbylta** kuullun faktan haluan *Utopian* lukijoiden kanssa jakaa: Promen alkuvuosina hallituksessa oli mystinen AI-vastaava. Ai mikä AI? No anti-imperialismi, tietenkin. Vink vink, Mimesis. Steinby itse ei ole Promen hallituksessa istunut, mutta nykyisen henkilökunnan jäsenistä **Hanna Meretoja** (joka muuten on Promen ikäinen) toimi aikanaan varapuheenjohtajana, **Aino Mäkikalli** taloudenhoitajana ja **Kaisa Imonen** puheenjohtajana. Hallitustoiminta vaikuttaa suorastaan menestyksen avaimelta..

Oi Prome. Rakas, oma, yhteinen. Henkinen koti. Tanssihuikulan luoja, runobaarikierittäjä, maaliskuisen juhannuksen juhlija. Omanlaisensa, erityinen, ujon pienen kirjaton kotelo, jonka huomassa uskaltuu hiljalleen kuoriutumaan perhoseksi ja paistattelemaan kirjallisuusrakkauden ja jaettujen arvojen lämmössä. □

Yllä Liisa Promen vappuhumussa
vuonna 2018

Mimesis ry:n synty

Mimesis ry:n perustamiskertomus

Vilja Välimäki

Oli alusta asti selvää, että ensimmäisen *Utopia*-lehden sivuilta olisi löydettävä Mimesis ry:n perustamiskertomus. Uutta ainejärjestöä ei perusteta yhdessä yössä, ja Mimesis ry:n perustamisen taustalla onkin useamman vuoden kestänyt työ. Tässä kirjoituksessa valaisen hiukan yhdistyksen perustamista ennen kaikkea omien muistojeni kautta – mikään virallinen historiikki ei siis ole kyseessä. Kirjoituksessa avataan myös ensimmäisen toimikauden vaiheita.

Uuden ainejärjestön perustamiseen johtavat vuodet

Kun aloitin opiskeluni vuonna 2016, olimme ensimmäiset kotimaisen kirjallisuuden ja yleisen kirjallisuustieteen yhteiseen haku-kohteeseen hakeneet ja hyväksytyt opiskelijat. Meidät vastaanottivat kotimaisen kirjallisuuden ainejärjestö Muusa ry ja yleisen kirjallisuustieteen ainejärjestö Prometheus ry. Ainejärjestöjen mahdollisesta yhdistymisestä ei juurikaan puhuttu – eikä aika

olisikaan ollut sille vielä kypsä. **Muusa ry** ja **Prometheus ry** olivat eläväisiä järjestöjä, joilla oli hallituksissa ja tapahtumissa paljon aktiiveja, eikä tarvetta yhdistymiselle ollut.

Yhä useammat historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen ainejärjestöt kuitenkin yhdistyivät eri pääaineiden hakukohneiden yhdistyessä (Kutu ry 2015, Affekti ry 2019) ja myös kirjallisuuden opiskelijoiden keskuudessa alettiin keskustella asiasta. Keskustelu oli vuosien ajan hyvin vaihtelevaa, eivätkä kaikki olleet yhdistymistä välittömästi puoltamassa. Keväällä 2019 Muusa ry ja Prometheus ry toteuttivat kyselyn, jolla kartoitettiin jäsenistöjen tuntoja yhdistymisestä. Ylivoimainen enemmistö oli yhdistymisen kannalla. Vuoden 2019 syksyllä perustettiin ainejärjestöjen syyskokouksissa yhteinen yhdistymistyöryhmä valmistelemaan tulevaa – selvittämään byrokratiaa, luomaan aikataulua, tekemään sääntöjä, toimintasuunnitelmaa sekä talousarviota ja luomaan nimiäänestystä uudelle kirjallisuusainejärjestölle. Yhdistymistyöryhmä käynnisti työssä alkuvuodesta 2020.

MIMESIS

Miksi juuri Mimesis ry?

Mimesis ry on paitsi kirjallisuustieteen jäljittelyä tarkoittava käsite, myös humanistien legendaarinen järjestöalo, Mimesis (tai Keltainen talo) Sirkkalan kasarmialueella Turun yliopiston kampuksella. Tiedekunnan muuton vuoksi tilasta jouduttiin luopumaan vuonna 2020, ja nimiehdotuksen (sekä voiton) taustalla lienee talon paikka monen kirjallisuuden opiskelijan sydämässä. Mimesis ei kuitenkaan päätynyt yhdistyksen nimeksi yhdellä ehdotuksella, vaan nimen valinta oli pitkä prosessi.

Ennen perustamiskokousta kenties tärkein vaihe olikin äänestää yhdistyksen nimestä. Ehdotuksia kerättiin aluksi vapaalla lomakkeella ja niitä tuli yhteensä 78. Toiselle kierrokselle ehdokkaista karsittiin muutamia hupiehdokkaat sekä ne nimet, jotka olivat jo jonkin olemassa olevan yhdistyksen nimiä. Rannalle jäivät esimerkiksi Tulenantajat ry, Pommi ry sekä kenties enteellisesti Utopia ry.

Toisella kierroksella äänestettiin yhteensä 50 nimivaihtoehdosta siten, että kukaan Muusa ry:n ja Prometheus ry:n jäsen sai äänestää kahta suosikkivaihtoehtoaan. Ääniä keräsivät kolmen parhaimmiston ohella esimerkiksi Alluusio ry, Poesis ry ja Sapfo ry. Viimeiselle kierrokselle pääsivät Mimesis ry:n ohella ehdotukset Eepos ry ja Kaanon ry. Viimeisellä kierroksella jokaisella jäsenellä oli mahdollisuus äänestää vaihtoehtoista yhtä suosikkiaan. Äänestyksen voitti **Mimesis ry**.

Mimesis ry:n logosuunnittelukilpailun voitti **Suvi Hirvosen** suunnittelema Mimesis-teksti kirjakasalla.

Yhdistystä perustamassa

Kevään aikana nimiäänestyksen lisäksi suurimmat ponnistukset olivat aikataulun luominen sekä yhdistyksen ensimmäisten asiakirjojen valmistelu. Yhdistymistyöryhmä konsultoi esimerkiksi Affekti ry:n perustajajäseniä ja TYYn järjestöasiantuntijaa, ja heiltä saimmekin korvaamatonta apua. Yhdistyksen perustamiseksi oli valmisteltava toimintasuunnitelma, talousarvio sekä säännöt. Etenkin viimeisin vaati paljon huolellista paneutumista, sillä sääntöjen uudistaminen tulevaisuudessa ei ole mikään pikkuseikka, vaan vaatii kunnan valmistelun ja myös maksaa. Toisaalta sääntöjen tekeminen oli pitkään järjestöissä toimineille myös mahdollisuus oikaista epäselviä kohtia sekä lisätä koronapandemian inspiroimana tulevaisuutta varten kohta yhdistyksen kokouksen järjestämisestä ”tietoliikenneyhteydellä”.

Perustamiskokous kutsuttiin lopulta koolle Muusan ja Prometheusin tiedotuskanavia käyttäen ja pidettiin TYSin Aitiopaikan kerhohuoneessa 16.6.2020. Kokouksessa oli runsaasti väkeä niin paikan päällä kuin myös etänä. Kokous sujui nopeasti, perustamisasiakirja allekirjoitettiin juhlallisin menoin ja vastavalittu paikallaoleva hallitus otti taiteellisia yhteiskuvia Posankalla. Mainittakoon myös, että nuijan puuttuessa kokouksen puheenjohtaja (allekirjoittanut)

Mimesis ry:n synty

käytti kokouksen järjestyksen ylläpitoon paistinlastaa.

Yhdistyksen ensiaskelia

Jotta yhdistys voi esimerkiksi hankkia pankkitilin tai liittyä Turun yliopiston ylioppilaskunnan jäseneksi, tulee sen olla rekisteröity. Heti 17.6.2020 täytimme Patentti- ja rekisterihallituksen (tuttavallisemmin PRH) sivuilla rekisteröintihakemuksen. Toivoimme nopeaa käsittelyä, mutta kuten tulimme huomaamaan, lähes mikään käytännön asia ei ikinä hoidu niin nopeasti kuin olisi mahdollista. Yhdistyksen hakemuksen käsittelyssä kesti lähes PRH:n ilmoittama maksimiaika eli kaksi kuukautta – ja sääntöihin tuli vielä korjausehdotus. Mimesis ry ilmestyi yhdistysrekisteriin lopulta 28.8.2020 ja se olikin juhlan paikka. Ennen rekisteröintiä ehdin puheenjohtajana soittaa PRH:n asiakaspalveluun sen verran monta kertaa, että PRH:n puhelinvaihteen varsin menevä tunnusmuusikki tuli tutuksi.

Mimesiksen vastavalittu hallitus allekirjoittaa perustamispöytäkirjaa puheenjohtaja Viljan johdolla TYS:n Aitiopaikan kerhohuoneessa 16.6.2020. Perustamiskokous oli tarkoitus järjestää koronan vuoksi talon sisäpihalla, mutta sateen uhatessa Mimesis ry syntyi lopulta sisätiloissa. Aitiopaikan kerhohuone oli onneksi tilava.

Kuvassa Viljan lisäksi ensimmäisen hallituksen varapuheenjohtaja Milja Majanlahti sekä kopo, tuutor-, digi- sekä ympäristövastaava Emilia Soramäki.

On kuitenkin todettava, että byrokratian hitautta kohtaan tuntemastani antipatiasta huolimatta PRH:n asiakaspalvelu oli erinomaisen mukavaa ja kaikki asiat järjestyivät.

Muita syksyn käytännön asioita ovat olleet muun muassa pankkitilin perustaminen, jäsenrekisterin avaaminen, ainejärjestölehti *Utopian* perustaminen, haalari-merkkien tilaaminen sekä Turun yliopiston ylioppilaskunnan ja humanistisen tiedekunnan edunvalvontajärjestö **Humanitas ry:n** jäseneksi liittyminen. Muusa ry:n ja Prometheus ry:n perinnetapahtumien jatkaminen ja uusien perinteiden luominen jäävät pitkälti tuleville vuosille, sillä koronapandemia on vaikuttanut erityisen paljon tapahtumien järjestämiseen.

Mimesiksen ensimmäinen toimintavuosi on pian ohi. Se on ollut antoisa, mutta myös raskas. Yhdistystoiminta on haastavaa, innostavaa ja hauskaa, ja uuden yhdistyksen perustaminen on ollut tätä kaikkea kaksin verroin. Mimesiksen tulevia käännteitä jäämme odottamaan, onhan yhdistyksen tarina vasta aivan alussa. §

Avasin silmäni ja syksyn muuttolinnut lensivät katseeni kautta taivaalle
Suljin silmäni
eivätkä ne enää olleet

Kenen tanssi estäisi lehtiä putoamasta Maahan?
Vedestä nousee maalle työkoneita
Kaivinkoneet kaivavat hautoja ensin
meille, sitten
toisilleen

Juoksevat ajatukset pelottelevat parittelevia ihmisiä ikkunoiden takana.

Vain yksi sisään-ja-ulos tarvittiin jotta voitaisiin
kuolla rauhassa

uskoen siihen että kaikki meni
kuten kuu ja tähdet

kirjoissaan väittivät.
Ja onnesi tiellä on avain joka sopii joka lukkoon.

Avaruus pysyttelee loitolla
planeetoista jotka kuvittelevat voittavansa
(rohkeudellaan)

Me kirmaamme pitkin niittyjä ennen kuin ne vedetään pois altamme

Elämän kevät oli kostea vaikka ei satanut,
pidimme karnevaalit mielisairaalassa
referoidaksemme sanoja joista
elämä koostuu.

Petteri Parkkila

Scifin valtakunta

Suomen scifilehdet

Shimo Suntila

Tervetuloa Scifin valtakuntaan! Minä olen oppaanne ja hovinarrinne **Shimo Suntila**, tämän vakipalstan pitäjä. Palstan nimestä huolimatta tulen käsittelemään kaikenlaisia spekulatiivisen fiktion (scifi, fantasia, yliluonnollinen kauhu) piiriin laskettavia ilmiöitä. Ensimmäiseksi aiheeksi olen valinnut Suomen edelleen varsin vireän fanzinelehdistön.

Fanzine on lehti, jota toimitetaan harrastajapohjalta. Taloutta pyörittää yleensä jokin yhdistys, harva jos kukaan toimintaan osallistuvista saa vaivoistaan mitään rahallista palkkaa ja mahdollinen voitto ohjataan yhdistyksen muuhun toimintaan tai lehden

kehittämiseen. Jos päätoimittajalle maksetaan jonkinlaista palkkaa, lehteä on tavattu nimittää semiprozineksi. Suomessa scifilehdet ovat kautta historian olleet fanzineita; poikkeuksen muodostaa lähinnä Tähtivaeltaja, joka menee semiprozinekategoriaan.

Suomen scifilehtien historia ei ole vielä valtavan pitkä. Ensimmäinen alan julkaisu oli Spin vuonna 1977. Sen jälkeen kentällä on ehtinyt pyörähtää lehdykkä jos toinenkin. Niiden kaikkien listaamisessa ei olisi mitään mieltä, joten keskityn tässä esityksessä olennaisimpiin nykyään ilmestyviin lehtiin, minkä lisäksi luon pikaisen silmäyksen perhosten siiveniskujen historian hämäriin

Scifin valtakunta

kadottamiin legendoihin. Valitsemastani järjestyksestä ei kannata etsiä sen suurempia merkityksiä. Stetson-menetelmällä mennään.

Nykyiset lehdet

Spin

Kuten sanottu, Spin on Suomen vanhin sci-filehti ja sitä julkaisee Turun Science Fiction Seura ry. (kavereiden kesken TSFS eli Tö-söfösö). Suurimman osan aikaa sen sivukoko on ollut B5, mikä onkin yleisin sf-lehtien käyttämä koko, ja monen monta vuotta Spin ilmestyi neljä kertaa vuodessa. Pari vuotta sitten tahdiksi kuitenkin valittiin kaksi numeroa vuodessa, epäilemättä resurssisyistä. Spinissä on perinteisesti julkaistu kirja-arvosteluja, novelleja ja artikkeleja kulloinkin toimitusta kiinnostaneista aiheista. Erityisen kiinnostuksen aihe kirjallisuuden opiskelijoita ajatellen on NOVA-kirjoituskilpailu, jota TSFS pyörittää yhdessä Suomen tieteis- ja fantasiakirjoittajien kanssa, ja jonka novelisatoa julkaistaan Spinin sivuilla. Muutaman edellisen kisan top 10 novellit on myös koottu vuosiantologioiksi. Turussa asuvia opiskelijoita kiinnostanee myös se, että Spinin numeroita voi käydä lukemassa TSFS:n ja muiden nörttiseurojen yhteisellä toimistolla Terrakodissa (Yo-talo B).

Kaikkien lehtien joukosta nimenomaan Spin on lähellä omaa sydäntäni, sillä toimin lehden päätoimittajana 1997–2004. Kauteni alkuvuosina lehden ilmestymistahiti oli 6 nro/vuosi, joten ehdin olla puikoissa noin 50 numeron verran. Alkuun hoidin myös lehden taiton, ja vieläpä Wordilla. Jos joku on joskus yrittänyt siirtää Word-dokumentissa olevaa kuvaa ilman, että tekstit hyppivät miten sattuvat, osaa ehkä jakaa noiden aikojen henkisen tuskan.

<http://www.tsfs.fi/?spin.html>

Tähti-vaeltaja

Lehti aloitti uransa nimellä Time & Space, mutta Toni Jerrmanin otettua toimituksellisen vastuun muutaman numeron jälkeen nimeksi tuli

Tähtivaeltaja ja julkaisijaksi Helsingin Science Fiction Seura ry. (HSFS). Sama mies vetää toimitusta yhä tänäkin päivänä, vaikka pariin otteeseen vastaavan toimittajan titteli on kuulunut parin numeron ajan jollekulle muulle. Tähtivaeltajan linja oli alkuaikoina räväkkä ja rokkaava, sellainen mustaa nahkaa ja niittejä ja kaljaa –meiningillä tehtyä scifijournalismia. Nykyään lehden erityispiirteisiin kuuluu mm. Jerrmanin itsensä toimittamat vuosittaiset sarjakuvakatsaukset, laajat elokuva-arvostelut erilaisten filmifestivaalien tiimoilta ja kattavat kirjailijaesittelyt. Menen jopa niin pitkälle, että kotikenttärakaudesta huolimatta nostan Tähtivaeltajan Suomen parhaaksi scifilehdeksi.

Oma historiani Tähtivaeltajan sivuilla on kohtalaisen nuorta perua. Viime vuosina olen tehnyt sinne kirja-arvosteluita, ja päätoimittajan tykästyttyä M. John Harrisonin trilogiasta kirjoittamaani arvostelun minut usutettiin väsäämään myös pari pidempää artikkelia. Kohteina ovat olleet sellaiset huippuluokan kirjailijat kuin Zen Cho, Nnedi Okorafor, Ken Liu ja Emma Newman. Suosittelen tutustumaan heidän tuotantoihinsa.

<http://tahtivaeltaja.com/>

Portti

Tampereen scifiseuran lehti on profiloitunut erityisesti novellilehdeksi. Ulkomaisia novelleja ei enää julkaista niin paljon kuin vaikkapa 1980-luvun lopulla, sillä Portin vuosittainen novellinkirjoituskilpailu kantaa niin isoa satoa, että kaikkia palkittuja ei ole aina saatu julkaistua. Kirjoituskilpailun myötä sf-fandomin kielenkäyttöön onkin pesiytynyt termi ”Portti-novelli” kuvaamaan tekstiä, joka pituuden ja rakenteen puolesta on jo enemminkin pienoisromaanin luokkaa. Portin toinen vahvuus ovat hyvin asiantuntevat artikkelit, joissa voidaan penkoa vähemmän tunnettujenkin kirjailijoiden tuotanto läpikotaisin. Myös arvostelupalstojen sisältö on hyödyllistä läpikammattavaa. Nostan Portin Tähtivaeltajan rinnalle merkittävien sf-lehtien joukkoon. Kumpikin ilmestyy edelleen neljä kertaa vuodessa, B5-koossa. Porttia on toimittanut alusta asti vain yksi mies, Raimo Nikkonen.

www.sci.fi/~portti/

Kosmoskynä

Suomen tieteis- ja fantasiakirjoittajien lehti Kosmoskynä keskittyy yhdistyksensä teeman mukaisesti käsittelemään kirjoittamista. Kosmarin palstoilla julkaistaan novellien lisäksi kirjailijaesittelyjä sekä kirjoittamista käsitteleviä artikkeleita. Julkaisutahti pudotettiin Spinin lailla puoleen pari vuotta sitten, mutta kumpikin lehti julkaisee nettiversiossaan myös painetusta lehdestä erillistä sisältöä. Lehteä en niinkään suosittelen välttämättä scifistä yleisesti kiinnostuneelle lukijalle, mutta jokaiselle kirjoittajalle toisaalta sitten taas kaksin verroin. Yhdistyksellä on myös paljon muuta kirjoittamiseen liittyvää toimintaa, kuten kursseja ja leirejä.

Oma urani Kosmoskynän puikoissa oli armollisen lyhyt, vain muutaman numeron mittainen joskus vuosituhannen taitteessa.

<http://www.kosmoskyna.net/>

”

Oma urani Kosmoskynän puikoissa oli armollisen lyhyt, vain muutaman numeron mittainen joskus vuosituhannen taitteessa.

Kuiskaus pimeässä

Cthulhu fhtagn! Lovecraftiaanisesta kauhus- ta innostuvia hukuttelee hulluuden vuorille lehti Kuiskaus pimeässä. Lehdessä julkaistaan aihepiiriä luotaavia artikkeleita sekä sitä sivuavia novelleja. Lukijoiden piiri on selvästi rajatumpi kuin edellä esiteltyjen speifiä yleisestä käsittelevien lehtien, mutta kohdeyleisölle Kuiskaus pimeässä on kerrassaan ohittamaton resurssi. Lehteä julkaiseva H. P. Lovecraft Historiallinen yhdistys ry. järjestää myös vuosittaista Kauhucon-tapahtumaa.

<http://lovecraftseura.net/kuiskaus-pimeassa/>

Fafnir

Kirjallisuudentutkijoiden kannalta ehdottomasti olennaisin lehti on Fafnir, jota julkaisee Suomen science fiction- ja

Scifin valtakunta

fantasiatutkimuksen seura ry. ja on voittanut mm. World Fantasy Awardin. Kyseessä ei ole muiden lehtien tavoin harrastelijavoimin koottu julkaisu, vaan ehta tieteellinen vertaisvertailtu journali.

<http://journal.finfar.org/>

Muita nykyisiä lehtiä

Eikä siinä kaikki! Espoon sf-seura julkaisee lehteä nimeltä **Escape**, Helsingin yliopiston scifiklubin suojissa tehdään **Marvinia** ja Jyväskylän sf-seura 42 tekee lukijoiden iloksi **Alienistia**. Jokaisen julkaisutahti on sattumanvarainen, joten paras tapa saada näitä näppeihinsä on liittyä ko. seuran jäseneksi tai käydä alan isoissa tapahtumissa, kuten Finnconissa (kunhan tämä pandemia on lussittu loppuun). Koska näiden lehtien kanssa tiukalla jatkuvuudella ei ole niin väliä, numeroille kehitetään helposti jokin tietty teema, joka voi sitten näkyä ihan ulkoasua myöten.

Menneitä lehtiä

Ajan hammas on julma ja kova. Moni lehti on ilmestynyt aikansa ja lopettanut sitten. Merkittävin tällä saralla on Tähtitieteellinen yhdistys URSA:n alun perin julkaisema Aikakone, joka oli sf-lehtien kentällä merkittävä uranuurtaja (julkaisu jatkui 90-luvun puoliväliin asti **Aikakone**-yhdistyksen suojissa). Artikkelit olivat asiantuntevia, ja novellipuolellakin tykitettiin lujaa. Erityisen merkittävää on, että angloamerikkalaisessa maailmassa harrastettu kirjoitusmuoto ”drabble” kokoutui Suomeen Aikakoneen kautta. Nimityksen käänsi raapaleeksi Finlandia-voittajanakin tunnettu Aikakoneessa paljon julkaissut Johanna Sinisalo, ja lehden

silloinen toimittaja **Leena Peltonen** levitti raapaletietoutta mm. kirjoituskilpailun myötä. Jos lehden vanhoihin numeroihin törmää, niitä kannattaa hankkia. Ja jos en väärin muista, vanhoja numeroita taitaa olla saatavissa Tösöfösön toimistolla Terrakodissa (kts. Spin).

Toinen yli vuosikymmenen ilmestymään ehtinyt lehti oli Pekka Supisen toimittama **Finnzine**, josta muistan erityisesti kirjallisuuden tutkijana tunnetun Markku Soikkelin jatkonovellit, joista pisimmät pyörivät parikin vuotta. Taisin minäkin Finnzineen jotain joskus kirjoittaa. Ehkä animearvosteluja.

Teknisesti ottaen Suomen Tolkien-seuran lehti **Legolas** on vain tauolla, mutta printtimedian näivettyessä vuosi vuodelta en usko uuteen tulemiseen ennen kuin pidän tuoretta numeroa omassa kourassani. Legolaksen hyytyminen on murheellinen asia, koska se oli lehtikentän ainoa nimenomaan fantasiaan keskittynyt lehti.

Verkkopuolelta on syytä nostaa esiin vielä pari nimekettä. Uusrahvaanomaisen spekulatiivisen fiktion harjalla ratsastanut **Kultakuoriainen** (aluksi Uusrahvaanomaisia tarinoita) julkaisi pulp-aikojen tarinaperinteitä kunnioittavia seikkailukertomuksia, ja **Usva** oli erityisen suurella taidolla ja rakkaudella toimitettu novellilukemisto. Jälkimmäistä pyöritti juuri 20-vuotiskirjailijajuhlaansa viettänyt Anne Leinonen.

<http://usvazine.net/> (**Usva**)

<http://urs.fi/index.php?c=pub> (**Kultakuoriainen**)

Summa summarum

Spefi lienee aktiivisin ala, mitä tulee järjestäytyneeseen suomalaiseen

Scifin valtakunta

kirjallisuusharrastukseen, mistä käy yhtenä osoituksena alan lehtien pitkä ja laaja ilmestymishistoria. Eikä tämä todellakaan ole täydellinen esitys kaikesta, korkeintaan hätäinen pintaraapaisu. Erinäisiä paikallisia yhdistyksiä (ja niiden lehtiä) on ehtinyt syntyä ja kuolla sitten vuoden 1976, kun maamme ensimmäinen science fiction -seura TSFS perustettiin.

Vaikka kaikkein hämärimmät pienjulkaisut ovat jo haipuneet menneisyyden usviin, voidaan silti sanoa, että nyt(kin) eletään spefilehtien kultakautta.

Niin korkeaksi on nimittäin kohonnut lehtien taso, vaikka kyseessä olisi jokin ohuehko paikallisyhdistyksen hupijulkaisu. Siinä on ehkä jopa menetetty jotakin alkuvuosikymmenien räväkkyudesta, mutta mennyttä on turha haikailla. Kirjoituskoneella nakuteltujen, kopiokoneella monistettujen ja käsin nidottujen läystäkkeiden aikakausi ei enää palaa. Ja ehkä parempi niin. Nauttikaamme nelivärikansista ja laadukkaissa digipainoissa tehdyistä ammattitason sf-lehdistä nyt ja vastaisuudessa. □

Tuuli yskii tukehdun
valoon jonka hengitän sisään
ja ulos hengittäessäni
Taivaan silmillä mustat lasit
enkelten valkeat siivet
lepattava
liekki
tanssiva aurinko suutelee
keksimiään sanoja
ja murhaa seuraavan vastasyntyneen
näkymättömällä miekallaan.

Petteri Parkkila

Ikkuna

Iltaisin taivas on aina sama, sillä näen
sinun kasvosi loppuun saakka
tähtien välisissä suhteissa, pilvien
hatarissa reunoissa ja kuussa, joka katselee
makuuhuoneestani sisään kun valvoin öisin
sen kanssa tai
sen takia
Uni on kaipausta vieraisissa vaatteissa
Kukaan ei pitele sylissään niin kuin
se, miten elää rinnaistodellisuksiensa kanssa
nimeämättä niitä
Sellaisina öinä olen aivan varma, että juuri näin
maailman kuuluu mennä;
minä rakastan sinua ja sinä minua
utopiassa, jonka omistan jääkylmälle iholleni, kun
haalistunut peitto ei jaksa peittää
kaikkia arpiani maailman silmiltä
Vain harvoin on sellaista kipua, jonka kanssa
sydän ei nauti kärsimystä
Kaikkeus on äärimmäisen rajallinen sana, jonka selittää
itselleen vielä ahtaammin
Mutta sokeus on minun,
se pukee ja riisuu minut yhtä aikaa
Vasta aamulla muistan, että ei,
et alkuunkaan sinä vaan
kokonainen maapallo, joka puhuu
fasismin, kuluttamisen, seksismin,
syrjinnän ja kylmyyden kieltä
Siksi minun utopiani et ole sinä,
minun utopiani on feministinen
Vapaudella on katkera maku, jos sitä ajattelee
vain yksilön asiana
Kaikelle on vastavoima, joka voi olla
rakkauden kaltainen

Matilda Kirvelä

Kirjekaveripalsta

Mistä on kirjallisuustieteilijän
utopiat tehty?

Rosaliina Kärkkäinen

Nostalgisista aikakauslehtien palstoista ja uusista kirjoittavista ystäväistä tietenkin!

Seuraavat sivut on omistettu kirjekaveri-ilmoituksille, joita *Utopian* toimitus on vastaanottanut Turun, Jyväskylän ja Helsingin yliopistojen kirjallisuusopiskelijoilta. Kukaties olemmekin uuden perinnepalstan äärellä. Avaa siis rohkeasti sydämesi, sanallinen arkusi ja postilaatikkosi uusille seikkailuille ja kirjallisille kohtaamisille!

Rakastatko postikortteja? Onko postikortti sinunkin mielestäsi kaikista paras, halvin ja täten myös parhaiten keräiltävä taidemuoto? Olet tavannut sielunkumppanisi! Etsitään tositarkoituksella postikorttikaveria säännöllisen epäsäännölliseen postikorttikaveruuteen. Toiveena olisi lähettää ja saada kortteja vastavuoroisesti ilman sen kummempia paineita aikataulusta. Mielelläni kuulisin lisää myös kortinlähettäjän henkilöisyydestä omalla nimellä sekä elämästä Helsingissä tai Turussa juuri niin paljon tai vähän kuin itse haluaa avata! Ota rohkeasti yhteyttä!

Nimimerkki ravenclaw_alumni.jkl
sähköposti almurp9@gmail.com

Helsingissä majaa pitävä turkulainen etsii kirjeseuraa. Aiheina mm. nykyrunous, menossa olevat kirjat (sillä ne usein jäävät piiloon), rihmastollinen filosofia ja kirjoitusasiat. Avoin muotokokeiluille (mm. runokortit) ja viestimistavoille (ehdotuksena postitse). Nimellä tai anonyymisti.

Yhteydenotot:

keltainenkalanen@gmail.com.

Yst. Nimim. Toistaiseksi anonyymi

Heipsun! Etsin kirjekaveria jakamaan niin hassuja sattumuksia kuin filosofisia pohdintojakin. Olen valmistautunut kirjeenvaihtoomme jo 15 vuotta sitten keräämällä kauniita kiiltokuvia. Lähetän mielelläni myös leivontareseptejä.

PS. Mieluiten paperikirjeitä. PPS. Lyhenteiden muuttuvat merkitykset huvittavat minua kenties liikaa.

misomaj@utu.fi

Kirjekaveripalsta

Heippa,

kaipailen kaveria jonkinlaiseen söpöön ja rentoon feminismin klassikot –lukupiiri-kirjeenvaihtoon! Coolien feministiajattelijoiden lukeminen ja pohdintojen vaihtaminen lue-
tusta ja sen ympäriltä innostaa.

Erityisesti just nyt kiehtois Donna Haraway. Mulla on kuitenkin taikavoima innostua oikeasti ihan mistä tahansa, joten lähesty ihmeessä, oli mietteissä sitten kertaluontoinen ajatustenvaihto Virginia Woolfista tai puolen vuoden omistautunut paneutuminen Hankalaan sukupuoleen.

Kirjeet vois kulkea ihan postitse!

Kuulemiin,

Ennu / enleiw@utu.fi / UTU

Moikka!

Yksinäinen 26-v kirjallisuuden opiskelija, etsii pitkäaikaista omalla nimellä kirjoittavaa kirjekaveria. Paperilla tai tietokoneen näytöllä, sillä ei niin väliä. Ei meitä ole sidottu aikaan, joskus voi vastaus tulla heti tai parin viikon kuluttua. En ole itsekään aina ihan kartalla. Nyt on kuitenkin aika, saada kave-
reita! Luova, avoin, empaattinen, rehellinen, oletko joku samanhenkinen? Anti-rasismi, anti-fasismi, anti-queerfobia, treat people with kindness. Laita minulle runo, kuulumisia, lyriikka, romaani tai pakina, otan vastaan mitä vaan. Jyväskylässä asustelen, sydän halajaa maailmalle.

Jos haluat vaihtaa ajatuksia, writeri-nacloud@gmail.com naputa.

- Sara

Terve kaikki mahdolliset kirjekamat!

Parikymppinen turkulainen toisen vuoden opiskelija etsii ensisijaisesti sähköisellä viestinnällä toimivaa kirjekamua. Harrastuksina löytyvät tyypillisten kirjoittamisen ja lukemisen lisäksi käsityöt, musisointi, pelailu ja öö varmaan jotain muutakin mutten koskaan osaa kertoa itsestäni mitään kiinnostavaa tällaisissa jutuissa. Otan mieluusti vastaan mitä tahansa keskustelua, kuulumisia, avautumisia, kirja/elokuva/tv-sarja -suosituksia, meemejä yms, sellaiseen tahtiin kuin vastaanottajalle vain sopii, mutta olisi toki kiva jos kirjekamun kanssa löytyisi joku yhteinen sävel ja viestittelystä voisi tulla jokseenkin säännöllistä. Ei kuitenkaan paineita että pitäisi olla välttämättä viikottaista yhteydenpitoa. Yhteyden saapi niinkin salaisesta osoitteesta kuin jepirt@utu.fi jonka välityksellä voidaan vaihtaa nimiä sun muita tuikitärkeitä (ja vähemmän tärkeitä) tietoja.

Terveisin vielä toistaiseksi
anonyymi kynäilijä

Runoja, elämäntuskaa, kirjavinkkejä, empatiaa, sympatiaa, filosofiaa ja haaveilua. Olen avoin kaikenlaiselle kommunikaatiolle uusien tovereiden kanssa, mutta ensisijaisesti koen kaukokaipuuta paperikirjeaikaan, jota en vajavaisen ikäni eli mobiiliaikaan syntymisen takia ole koskaan päässyt kokemaan.

Voin toimia anonyymisti tai julkisesti, kuinka vain sovitaan. Kirjoita vaikka useampi kirje kuukaudessa taikka satunnaisempia satuja, olen kuitenkin valmiudessa myös pitkäkestoiseen aktiivitasoon kynäilyyn.

Ota yhteyttä niin jutustellaan:
desinfoiva.alitajuntuuhde@gmail.com

Yst. Caesar

Kirjekaveripalsta

Moi!

Olen Meeri Helsingistä ja etsin perinteisiä snail mail -kirjekavereita vapaamuotoiseen kirjeenvaihtoon. Sinä voit olla kuka vain, anonymi tai ei. Postissa lähetettyjen kirjeiden lisäksi kaikenlaiset muutkin viestimet ovat käytettävissä. Kirjekavereiden kanssa rakastan pohtia elämän ulottuvuuksia ja kertoa omasta elämästäni ja ajatuksistani. Voit kirjoittaa käytännössä mistä vain sydämesi halajaa. Rasistit ja natsit eivät ole tervetulleita postilaatikkooni. Itse kirjoitan paljon, runsaasti ja usein, ja toivon tietysti vastavuoroisuutta ja pitkäikäisyyttä, mutta kirjeenvaihtomme tiheys ja kesto määräytynee tarkemmin jossakin matkan varrella.

Rakkaudella, Helsingin yliopiston keskustakampuksen nurkasta kirjettäsi odotellen

Meeri, meeri.pihlstrom@helsinki.fi

Ps. Löysin hiljattain lapsuuden kirjepaperikätköt lipaston laatikosta! Luvassa siis kukkia, keijuja, perhosia ja paljon muuta!

utopia Vaikka

olen vasta alkuvaiheessa, selvennän. nousen, laskeudun, nousen.
liike rytmissä, rytmi liikkeestä ja tauoista. Lyyristä arkea jota paloittelee palapeli lattialla,
hujan hajan on hyvin keväinen sää ja koetan hillitä yskääni, ei tässä mitään, mitäs tässä muka

Pastissini on huoliteltu sommitelma hyvin suurista kokonaisuuksista joilla haluan. Toisaalta nostaa, toisaalta painaa alas. Hieman epäselkeä hahmottaa jos suostuu ottamaan askeleen taustasta taaksepäin kanssaihminen hämmästelyä, vaihtoehtoelämäntapa. valonauhat vaihtoehtoiset väri vaihtoehdot.

pitkä keskustelu, pikemminkin kysymys, vastaus, kysymys. aina samassa järjestyksessä
olla nyt niin kuin ei oltaisi. ollaan. Viimeinen mahdollisuus juuri ennen lopun sulkeutumista.

Joel Suontama

Kuvat:
Kannet: Juuli Lappalainen
s. 2, 7, 8, 11, 19, 20, 24, 36: Joel Suontama
s. 31: Liisa Mervuori
s. 33: Emma Leppo
s. 35: Mimesis ry
s. 38: Johanna Ahonen

Erikseen mainitsemattomat henkilöitä esittävät
kuvat ovat kuvassa olevien omia.

Mimesis ry 2020
ainejärjestölehti *Utopia*
1. vuosikerta
1. julkaisu
seuraava numero
ilmestyy keväällä 2021

"Ja onnesi tiellä on avain joka sopii joka lukkoon"
Petteri Parkkila

**"Meillä on raunioituva myöhäiskapitalismi
ja palava maailma. Mutta meillä on myös
ohimenevät kauniit hetket,
ja meillä on toisemme."**
Ennu Leiwo

**"Tämä Utopia on hyvin todellinen:
se on nautittavanasi nyt ja tästä eteenpäin."**
Joel Suontama